

บุญบวชพระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่ : ใครมีอะไรจุดประเด็นก่อนมา ใครมีอะไรจุดประเด็นก่อนเอาเลย มีอะไรสงสัยเอาเลย มีอะไรสงสัย ใครมีอะไรบอกมาเลย มีไหม

โยม : อาจารย์อย่างนั้นเดี๋ยวผมขอโอกาสถามหัวข้อแล้วกัน มันมีพระนวกะ แต่ว่ายังไม่ได้พรรษา เขาเรียกว่าเข้าพรรษาหลัง อยากทราบว่าพรรษาหลังนี้มันจำเป็นไหม ที่แรกเขาจะมาที่นี้แหละ แล้วที่นี้เขากลัวว่าเขาไม่ได้พรรษา เขาจะออกพรรษาเดือนพฤศจิกายน เขาก็เลยไม่มา ปกติจะมา ๑๘ รุ่ง แล้วพรรษาหลังนี้มันมีความสำคัญอย่างไร

หลวงพ่ : พรรษาหลังนี้เขา พรรษานี้มันมีอยู่ ๒ อย่าง พรรษาแรก พรรษาหลัง พรรษาหลังหมายถึงว่า ก่อนเข้าพรรษาใช่ไหม เราเข้าพรรษาวันเข้าพรรษา พรรษาหลังไปอีก ๑ เดือน ไปอีก ๑ เดือนนี้พวกเราเข้าพรรษาไม่ทันใช่ไหม พอเราบวชแล้วเราไปเข้าพรรษาหลัง พรรษาหลังนี้ถือว่าเข้าพรรษาไปแล้ว ๑ เดือน แล้วเราอธิษฐานพรรษาของเราคนเดียว มันจะไปออกพรรษาเอาหลังเรา ๑ เดือนไง เขาเรียกพรรษาหลัง

ที่นี้พรรษาหลังนี้ พูดถึงนะ ถ้ามีครูบาอาจารย์หรือว่าคนที่เป็นี้ ไม่ใช่ใช้โพรงให้กระรอกหรือก ในการจำพรรษานี้มันสะดวกได้

โยม : ผมอธิบายให้ท่านเขาฟังแล้วเขาบอกว่า คือเขาไม่สบายใจบอกว่า คือถ้าจะมาปฏิบัติธรรมที่นี้แล้วเขาบอกว่า ผมขาดพรรษา อย่างไม่ผมก็ขาดพรรษา

หลวงพ่ : ไม่ขาดหรอก ไม่ขาดพรรษาเพราะอะไร เพราะว่าในพรรษานะ พระเรานี้พระเรานี้แบบว่าจำพรรษาร่วมกัน ๔ องค์ขึ้นไป แล้ว ๔ องค์ขึ้นไปนี้ ใน ๔ องค์นี้ไม่สามารถสวดปาติโมกข์ได้เลย ปรับอาบัติปาจิตตีย์ทั้ง ๔ องค์เลย ฉะนั้นถ้าปรับอาบัติ

ปาจิตติย์แล้ว ถ้าจะแก้ วิธีแก้แก้อย่างไร สมัยพุทธกาลไม่มีตำรา ไม่มีตำรานะ นี่การเรียน ปาติโมกข์ต้องเรียนปากต่อปากไง ก็มันไม่มีตำราไม่มีหนังสือไม่มีอะไรเลย ต้องไป เรียนจากครูบาอาจารย์เห็นไหม นี่สัตตาหกรณียะไปได้

ไปเรียนก็สัตตาหะได้ แล้วอย่างนี้ สัตตาหะมันมีพ่อแม่ใช่ไหม พ่อแม่เจ็บไข้ได้ ป่วย แล้วก็อย่างพระนี่ แม้แต่กิจนิมนต์ยังสัตตาหะได้เลย สัตตาหะได้เพราะอะไร เพราะ สมมุติชุมชนนี้เขาต้องการทำบุญ ชุมชนนี้เขาต้องการทำบุญ แล้วไม่มีพระนี่ เพราะว่า พระพุทธเจ้าวางศาสนานี้ วางศาสนาเพื่อความมั่นคงของพุทธศาสนา มั่นคงของบริษัท

แล้วนี่ถ้าชุมชนนะ ชุมชนนี้ความศรัทธาความเชื่อของเขา เวลาเขาจะทำบุญนี้ ไม่มีพระนี่ นี่พระสัตตาหะไปได้ เพราะการสัตตาหะไป เราบอก อ้าว..แค่กิจนิมนต์นี้สัตตาหะ ไปได้เลยหรือ ไม่ใช่! เรามองแค่กิจนิมนต์นะ แต่เรามองถึงชุมชนนั่นสิ ความมั่นคง นะ ความศรัทธาของชุมชนนั้น

คือประชาชนในหมู่บ้านนั้น เขาจะทำบุญกุศล แล้วก็เขาไม่มีพระ หรือพระที่เขา ต้องการพระให้ครบ ๗ องค์ ๘ องค์มันไม่มีพระนี่ นี่พระสัตตาหะมาได้เพราะการ สัตตาหะนี้ สัตตาหะเพื่อความมั่นคงของชุมชนนั้น เพื่อความศรัทธา เพราะศรัทธานี้สำคัญ มาก

ทีนี้คำว่าขาดพรรษา ขาดพรรษาเพราะอะไร ถ้าเราสัตตาหะนี้ ถ้าสัตตาหะแล้ว ถูกต้องหมด ถ้าเรามีความจำเป็นนะ ถึงสัตตาหะไป แต่ถ้าเขาไม่สัตตาหะมันก็เรื่องของ เขาละ อย่างนี้เพราะมัน ใหม่ๆ นี่นะ ผู้บวชใหม่นี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ ทุกอย่างต้องให้ค่า ตามนั้นตามนั้น แต่ถ้าบวชเก่าแล้วนี่มันจะมีเห็นไหม บัณฑิต อนุบัณฑิต พระพุทธเจ้า บัณฑิตไว้อย่างนี้ แล้วไปดู นี่เรียนมาแล้วนี่ ในวินัยทุกข้อนี้เห็นไหม อาบัติ อนุบาติ อาบัติเห็นไหม ทำอย่างนี้เป็นอาบัติ อาบัติ อาบัติ ถ้ามันไม่ครบองค์ประกอบ อย่างนี้เป็นอนุบาติ คือไม่เป็นอาบัติ

แล้วนี่ก็เหมือนกัน พรรษานี้ขาด พรรษาขาดนี้ใครเป็นคนบอกว่าพรรษาขาดหรือ พรรษาไม่ขาด เราพูดได้หรือ เราคิดเอาเองได้ไหม แต่ถ้ามันครบองค์ประกอบของ กฎหมายนี้ มันขาดหรือไม่ขาด จริงไหม สัตตาหะไปนี่มันแบบว่า นี่พระพุทธเจ้าบัญญัติ

ไว้ให้สัตตาหะไปได้ แล้วสัตตาหะไปนี้พรรษาจะขาดไหม มันขาดไม่ขาดนี้ เราจะบอกว่าเราทำแล้วขาดไม่ขาดไม่ได้ มันอยู่ที่องค์ประกอบของวินัยว่าขาดหรือไม่ขาด

นี่ในวินัยบัญญัติไว้ให้สัตตาหะได้ สัตตาหะได้ นี่สัตตาหะในพรรษานี้เราเอาของไปส่งนี้ เราไปในพรรษานี้เราไปส่งของ นี่ไปส่งของตามวัดที่เราไปสร้างไว้นี้ เพราะถ้ามันไปกลับเห็นใหม่ มันแบบว่า สังขละนี้(สังขละบุรี) โพธารามไปกลับนี้ สัตตาหะ เราสัตตาหะไป ถ้าสัตตาหะไปมันแบบว่ามันไม่พ้นจากพรรษา

ทีนี้คำว่าพรรษาน้ำพรรษาหลังเป็นอย่างนี้ สมัยพุทธกาลมั้ง พระจำพรรษาไม่ได้ พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติไว้ให้มีพรรษาหลัง ทีนี้ตามพรรษาหลังของเขานี้ ถ้าเขาเข้าพรรษาหลังก็วันเข้าพรรษาไป ๑ เดือน เขาจะออกพรรษาช้ากว่าเรา ๑ เดือน ในพรรษาของเขานี้พรรษาน้ำพรรษาหลังนะ

ทีนี้ถ้าพูดถึงเขาห่วงหรือเขาอย่างนั้นก็สาธุ คือว่าทุกคน เราปกป้องตัวเองดีที่สุดอยู่แล้ว ถ้าเราสงสัย เราสงสัยเราไม่ทำนะสิ่งนั้นถูกต้อง ธรรมวินัยนี้ถึงเลสงสัยทำไปเป็นอาบัติ เราไม่มั่นใจ ทำไปนี้เป็นอาบัติทันทีเลย

ฉะนั้นธรรมวินัยเราต้องชัดเจน ชัดเจนแล้วเราทำตามนั้นไปเลย ถ้าอย่างนี้ปัจุบัน ถ้าเขาสงสัยก็ เออ..สาธุไม่ต้องมา เพราะเขามาแล้วมัน นิวัตรธรรม ปิดกั้นมรรคผล นิวัตรธรรมนี้ นิวัตรคือความลังเลสงสัย นิวัตรนะปิดกั้นสมาธิ สมาธิเกิดไม่ได้เลย นั่งสมาธิไปเถอะ ภาวนาไปเถอะ เอ๊ะ..มีจริงหรือเปล่าวะ อืม..โกหกทั้งนั้นแหละ อืม..เขียนเสียให้วืกแล้ว อืม..นรกสวรรค์ไม่มีหรอก สมาธิไม่ได้หรอก สมาธิไม่ได้ ถ้าจะสมาธิจะต้องพิสูจน์

ในที่นี้มีผีไหม กลัวผีนี้ ในที่นี้มีผี ในป่าช้ามีผีไหม มีซากกระดูกเยอะเยอะเลย มีผีไหม ไม่กล้าเข้า เดินขาสั่นเลย อ้าว..แล้ววิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ว่ามีผีหรือเปล่าละ เออแล้วทำไมไม่เข้าไปละ นี่พอลังเลสงสัยนะ อืม อืม อืมก็ต้องปลดปล่อยตรงนี้ให้ได้

นิวัตรธรรมปิดกั้นสมาธิ ความสงบของใจเกิดไม่ได้เลย เพราะมันลังเลสงสัยอยู่ มันตีของมันอยู่ มันสงบไม่ได้เห็นใหม่ มันปั่นป่วนในใจเราเห็นใหม่ ใจเรานี้ปั่นป่วน

หมดเลย แล้วก็พุทโธ พุทโธ พุทโธ อืม..พุทโธจริงหรือเปล่าวะ อืม..มันจะมีหรือ อืม..
พุทโธ พุทโธ อืม.. พุทโธไปเถอะ

ทีนี้พออย่างนั้นปั๊บเราต้องให้มันเป็นเอกภาพไง พอมันเป็นเอกภาพของจิต ถ้าจิต
มีเอกภาพ มันเหมือนแสงเลเซอร์ แสงเลเซอร์รวมตัวมันชัด แสงเลเซอร์ตัด ใช้ประโยชน์
อะไรได้บ้าง จิตของคนถ้ามันเป็นเอกภาพ มันรวมตัวของมัน เห็นไหม

สิ่งที่เคลื่อนที่ที่เร็วที่สุด แล้วหยุดนิ่ง คิดถึงอเมริกาสิ คิดถึงดาวอังคารสิ คิดถึงมัน
ไปกลับมาแล้วมันนั่งอยู่นี้ไง ไปแล้วนี่ สิ่งทีเคลื่อนที่ที่เร็วที่สุด แล้วหยุดนิ่ง แล้วสิ่งนั้น
มันจะมีคุณค่าขนาดไหน มีประโยชน์ขนาดไหน ถ้ามีประโยชน์ขนาดไหนนี้มันต้อง
สัมผัส ถ้าสัมผัสแล้วนี่ปัจเจกตัวรู้เฉพาะตน

นี่ศาสนานี้มันคงตรงนี้ สิ่งต่างๆ นี่มัน ศาสนวัตถุ ศาสนบุคคล นี่มันเป็น
ส่วนประกอบทั้งนั้นเลย นี่ศาสนพิธี สิ่งนี้ทำให้องค์รวมของศาสนาปรากฏตัวขึ้นมา แต่
ความจริงนี้ศาสนามันอยู่ที่ไหน ศาสนามันอยู่ที่ไหน

พระพุทธเจ้าตรัสรู้โคนต้นโพธิ์ โอ้อโฮ.. ตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ก็เคารพบูชาต้นโพธิ์
ก็สาธุนะ มันเป็นต้นไม้ประจำพุทธศาสนา แล้วเราไปนั่งโคนต้นโพธิ์ภาวนาได้ไหม แล้ว
ให้มันสำเร็จได้ไหม คนไปเห็นไหม ไปพุทธคยาเห็นไหม พยายามไปภาวนากัน เขาว่า
ไปแล้วภาวนาดีภาวนาดี ต้นโพธิ์ในหัวใจเราละ

พระพุทธเจ้านั่งอยู่โคนต้นโพธิ์ แต่หัวใจของพระพุทธเจ้าตรัสรู้นะ มันตรัสรู้ที่
หัวใจนะ หัวใจนี้ ความรับรู้ความรู้สึกนี้ ความรู้สึกอันนี้ ความรู้สึกทุกข์ๆ ยากๆ นี่
ความรู้สึกที่มันเรวนอยู่นี้ ถ้ามันปักใจ คำว่าปักใจเชื่อ นี่คำว่าเห็นไหม เราถึงบอกว่าต้อง
มีศรัทธามีความเชื่อ มีความตั้งมั่น มีเอกภาพ แต่เวลาปฏิบัติขึ้นไปแล้วนะ เอกภาพมันก็
เอกภาพ เอกภาพก็แร่ธาตุอันหนึ่ง สสาร ธาตุรู้เป็นแร่ธาตุอันหนึ่งนะ

พระพุทธเจ้าบอกกาลามสูตรนะ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อแม้แต่พระพุทธเจ้าพูด
ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์พูด ไม่ให้เชื่อว่ามันมานได้ ไม่ให้เชื่อว่ามันจินตนาการได้ ไม่ให้เชื่อ
ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ความเชื่อแก็กิเลสไม่ได้ ความเชื่อแก็กิเลสไม่ได้ เพราะมีความเชื่อ

แล้วไม่มีปัญญาเห็นใหม่ เป็นเหยือกกันในสังคมชาวพุทธอุเอสิ เพราะอะไรเพราะเชื่อใจ เชื่อแล้วไม่ใช่ปัญญาใจ เห็นใหม่

ความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ มันแก้กิเลสด้วยสัจจะความจริง อริยสัจจะจากหัวใจนี้ อันนั้นแก้กิเลสได้ แต่ทำไมบอกว่าทำไมต้องให้มันคงละ ให้เอกภาพละ เพราะว่าเวลา ธรรมะนี้ะ ดันไม้นี้ถ้าไม่มีเปลือก ดันไม้ขึ้นมาได้ไหม ดันไม้มันมีเปลือกนะ เปลือกนั้น มันเป็นสารอาหารที่มันจะขึ้นมาจากเปลือกนั้น ไม่มีศาสนพิธี ไม่มีศาสนบุคคลนี้ เรา บวชใหม่เข้ามานี่เงอะๆ งะๆ นี่ พอครบเดือนนี้ชักชำนาญนี้เราจะสึกแล้ว บวชเข้ามานี่ เงอะๆ งะๆ ทำอะไรไม่ถูกเลย

นี่ก็เหมือนกัน เอาไว้ฝึกหัดเด็กใหม่ใจ พุทธศาสนานี้มันมีคนเข้ามาอยู่ตลอดเวลา แล้วครูบาอาจารย์เราก็ก่แก่เฒ่า นี่สิ้นชีวิตไปตลอด แล้วมันจะทำอะไรกันละ นี่ใจพออย่าง นั้นต้องมีความเชื่อมีศรัทธา ไม่มีศรัทธาจะเข้ามาทำไม

ศรัทธานี้ถ้าพูด เป็นฆราวาสนะศรัทธานี้เป็นห้วงจักร ถ้าไม่มีศรัทธา มันจะไม่ ดึงคนเข้ามาวัด ไม่ดึงคนเข้ามาสนใจหรอก แต่สนใจแล้วศรัทธา นี่ ศรัทธาโดยไม่มีสมอง ใจ ศรัทธาโดยให้เขาจุมูกใจ เออ ก็มรรคผลนิพพาน นิพพานสงบเย็น คว้ากุณินิพพาน คว้ากุณินิพพานสำเร็จเม่งนอนแช่น้ำอยู่ สงบเย็นใจ

มันสงบเย็น ทำไม่ถึงสงบเย็นละ อย่างไรถึงเป็นสงบเย็น อะไรสงบอะไรเย็น นิพพานสะอาด นิพพานสว่างไสว ผงซักฟอกมันสะอาดกว่ามึงอีก พูดยไปพรา้พรีอ พูดย ไปเพื่อเจอ มันต้องมีเหตุมีผลสิ มันสงบเย็น สงบเย็นอย่างไร นิพพานเป็นอย่างไร นี่ใจ พอถ้ามันศรัทธา นี่ พอเขาพูดก็เชื่อ เออ ใจนะ นิพพานสงบเย็นเพราะเราร้อนนะ ท่านสงบ เย็นนะ สงบเย็นแต่ล้างกระเป๋านั้นใจ สงบเย็นนั้นใจ ทำบุญเยอะๆ นะ ได้บุญเยอะ แหม มาเถอะสงบเย็น

ไม่ให้เชื่อ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ นี่ใจไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น เพราะอะไร เพราะเรา ไม่ใช่คุณพินิจ เขาพูดเลยนะ คุณติเดียวนี่พวกเราเห็นใหม่ การศึกษานี้เขาต้องให้เหมือน เด็กฝรั่ง นี่เห็นใหม่ IQ นี่ต้องให้เด็กมันมีการโต้แย้ง ให้เด็กมีการสงสัยขึ้นมาเห็นใหม่ เราเหมือนกันเราโตแล้วนี่ ถ้าเขาพูดอย่างนี้เราคิดตรงข้ามสิ เราแนะนำตลอดนะ ใครมา

หาเรานี้ละ พระที่ไหนพูดอะไรก็แล้วแต่ เอ็งคิดตรงข้ามเลย แล้วเทียบเอา ท่านพูดอะไร เอ็งคิดตรงข้ามเลย

พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ ให้พิสูจน์ ไม่ให้เชื่อ คิดตรงข้ามเลย พอคิดตรงข้ามแล้วเรา พิสูจน์กันว่าจริงหรือไม่จริง แล้วเราหาเหตุผล หาเหตุผลแล้ว ถ้าเหตุผลมันลงตัวแล้วนี่ นั่นละของจริง ของจริงเกิดขึ้นจากการพิสูจน์

แล้วนี่ย้อนกลับมาเห็นไหม ศรัทธา ศรัทธาคำคัญสำหรับฆราวาส ถ้าฆราวาส ญาติโยม พวกเรานี้ละ ฆราวาสธรรมนี้ต้องมีศรัทธา เราไม่มีศรัทธาเลย ไม่มีจุดมุ่งหมาย เลย อธิษฐานบารมี พระพุทธเจ้าจะเกิดเป็นพระพุทธเจ้าได้ เพราะมีอธิษฐานบารมี คือ เป้าหมาย

เรามีศรัทธาขึ้นมาใช่ไหม แล้วศรัทธาคือชักนำเราเท่านั้นเอง แล้วเป้าหมายที่เรา จะเข้าไปนี้ เป้าหมายที่เราจะเข้าไป ย้อนกลับมาถามตัวเราเลยทุกขัไหม เกิดมาทำไม นี่ พ่อแม่ต้องเกิดมาห่วงทุกคนนี้ นี่พ่อแม่รู้สึกแล้วละ ทำไมนะ จะไปผูกไว้ไง พอรู้สึกแล้ว นี่ก็ไปทำมาหากินใช่ไหม ตระกูลนี้ ต่างๆ นี่ก็ว่ากันไป

นี่ความปรารถนาดีของพ่อแม่ละ แต่พระพุทธเจ้าปรารถนาดีกว่านั้นอีก เพราะ ตอนนี้ นี่ๆ วัยรุ่นนะ คนเราวัยรุ่น คนเราเกิดขึ้นมานี้ เออโลกนี้แหล..มันแบบ เหมือน ดอกไม้แรกผลินี้ มันแรกแย้มนี้แหล..มันชุ่มชวยมาก พอแก่พอเฒ่าขึ้นมาคอดกนะ คอดก เลยนะ ชีวิตนี้คืออะไร เราคิด คิดว่ามันมาอย่างไร แล้วจะไปไหนกันต่อ พระพุทธเจ้าถึง บอกว่าสิ่งนั้นมันเป็นพยับแดด ชีวิตประจำวันนี่พยับแดด พยับแดดมีอะไร คุณเวลาแดด ออก คุณบนถนนนี่พยับแดด เข้าไปใกล้ๆ ไม่มีอะไรเลย

นี่ก็เหมือนกัน ชั่วคราวเท่านั้นแหละ ของที่ประสบทั้งชีวิตนี้มันของชั่วคราว ทั้งนั้นแหละ แต่มันต้องทำ เพราะเราเกิดมาโดยสาขบุญสาขกรรม พ่อแม่ก็หวังพึ่งนี้ ทั้งนั้นแหละ ชาติตระกูลเห็นไหม ตระกูลใดมีการรักษามีการแก้ไข มีการประหยัด มัธยัสถ์นี้ ตระกูลนั้นจะมั่นคง นี่ชาติตระกูลนะ แล้วเราอยู่ในชาติตระกูลใครละ ตระกูล ของเราก็ต้องมั่นคง เขาคิดถึงความมั่นคงนะ

ดูทำธุรกิจสิ ชั่วโมง ๓ อายุคนอยู่ไม่ได้หรอก ธุรกิจนี้ ๓ ชั่วโมงคนเท่านั้นละ รุ่นที่ ๑ รุ่นที่ ๒ รุ่นที่ ๓ นี่ ไปแล้ว เพราะคนเราจะเอาให้มันดีไปหมดนี้มันเป็นไปได้หรอก นี่ พูดถึงมุมมองของศาสนาใจ แล้วมุมมองทางโลกใจ ทางโลกคือพ่อแม่เราใจ พ่อแม่ปู่ย่า ตายาย ชาติตระกูลของเราใจ นี่พูดถึงในความปรารถนาของเรา ก็เพื่อความมั่นคงทางนั้น

แต่ถ้าในพุทธศาสนานะ เอ็งเกิดมาจากไหน เห็นไหมในโลกก็เกิดมาจากท้องพ่อ ท้องแม่ DNA ไปตรวจสิของพ่อแม่หมดแหละ แล้วพันธุกรรมทางจิตละ นี่ลูกในตระกูล นะ ในท้องแม่ท้องเดียวกันนี้ พี่น้องคิดเหมือนกันไหม พี่น้องมีความเห็นเหมือนกันไหม มันเป็นไปได้เลย พันธุกรรมทางจิตนี้กรรมใดกรรมมันใจ

เราเกิดมาจากกรรม ปฏิสนธิจิตของเรา จิตของเรา ความรู้สึกของเรานี้ ไปปฏิสนธิ ในไข่ของมารดา ในไข่ของมารดาเพราะอะไร เพราะกรรมมันบาลานซ์กัน เราถึงมาเกิด ในครรภ์นั้น พอเกิดในครรภ์นั้น นี่ๆ พอเกิดมาในชาติปัจจุบันนี้ใช่พ่อแม่เรา แต่อดีตชาติ ใครเป็นพ่อแม่ใคร ใครเป็นพ่อแม่ใคร มันจะผลัดหมุนเวียนกันอย่างไร นี่ต่อไปนี่ถ้าสัก ไปเห็นไหม จะมีครอบครัวนี้ ก็มีลูกเหมือนกัน แล้วใครมาเกิดเป็นลูกเรา แล้วเราจะเลี้ยง ลูกเราไปอย่างไร

นี่พูดถึงวิญญูเห็นไหม นี่วิญญูมันวนอย่างนั้นใจ แต่พระพุทธเจ้านี้บอกว่า การ เกิดและการตาย ใครไปเกิดไปตาย แล้วมานั่งอยู่ที่นี่มันมาจากไหน แล้วก็มองกันแค่ วิทยาศาสตร์ แค่นี้พ่อแม่เรานี้ใจ แต่ธรรมะพูดถึงว่าพระพุทธเจ้านี้ปรารถนาดีกับเราเยอะ มากเลย ถ้าเราเข้าถึงนะ พอจิตเรา พูดถึงเรามีความมั่นคงนะ มีศรัทธาความเชื่อ แล้วเรา พิสูจน์ ไม่ให้เชื่อ

“พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ พระพุทธเจ้าไม่ต้องการให้ใครเชื่อด้วย พระพุทธเจ้าไม่ ต้องการให้ใครเชื่อเลย”

นี่พุทธศาสนา ทำทนายตรงนี้ แต่ศาสนาอื่นนะไม่ได้ ต้องเชื่อ พระพุทธเจ้าบอก ศรัทธามีศรัทธา ศรัทธาแล้วมาพิสูจน์ พิสูจน์ขึ้นมาแล้วถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาะ โอ้โฮ..เราลัคนาไหน เราก็เคารพบูชาะ สิ่งใดนี้ นักวิทยาศาสตร์นี่ โอนัสไตนันมัน พิสูจน์ไว้แล้วนี่ทฤษฎีสัมพัทธ์นี้ ถ้าเราพิสูจน์ได้อย่างนั้นนี่ โอ้โฮ..โอนัสไตนันพูดถูกเว้ย

ไอ้โฮ..เราจะ นี่พูดถึงทฤษฎีของเขานะ แล้วไอน์สไตน์มันยังเกิดยังตายยังหมุนเวียนไปยังทุกข้อยู่ นะ ยังอมทุกข้นั้นไง

แต่พระพุทธเจ้าพิสูจน์จากสิ่งที เก็บไว้เป็นทฤษฎีเห็นไหม ทฤษฎีในพระไตรปิฎก แล้วคนที่พิสูจน์ได้ คนที่พิสูจน์ได้มีมากน้อยแค่ไหน

“คนที่พิสูจน์ได้นี้จะมั่นคงในพุทธศาสนา มาก”

นี่ถ้าเรามาพิสูจน์ขึ้นมา เรามาพยายามทำของเรา แล้วถ้าเรารู้แจ้งของเราขึ้นมา แล้วที่เอ็งว่านิพพานสงบเย็นๆ สงบเย็นอย่างไรวะ ทำไมสงบเย็น สงบเย็นก็ห้องเย็น ใจมึงไปแช่มันก็สงบอยู่อย่างนั้น มันก็เย็นใจ แล้วใจมันเย็นไหม ใจมันเย็นไหม แต่ถ้าเรามา รื้อถอนของเรา นี่ อยู่กลางแดดนี่ก็เย็นใจ อยู่กลางแดดนี่ อยู่ในที่ไหนก็เย็น อยู่พอใจของกู แล้วเราทำอย่างไรละ

นี่ถ้ามันพิสูจน์นี่ไง ถ้าเราพิสูจน์ตรงนี้ เรามาพิสูจน์ตรงนี้ ฉะนั้นเรื่องตั้งแต่ธรรมวินัยเห็นไหม ธรรมวินัยอย่างที่ว่านี่ เข้ามามันก็อย่างนี้ เริ่มต้นมันก็ลงเลงสยเป็นธรรมดา แต่เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่ สิ่งที่ศึกษาเล่าเรียนมาแล้วนะ นี่ถูกต้อง เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ที่เขาพูดกันว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ไซ้ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่ที่เราจะมาศึกษานี้

“เราศึกษากฎทฤษฎีที่เหนือธรรมชาติ ที่มันจะเข้าใจธรรมชาติ”

ธรรมชาติคือ รถ ๒ คันเมื่อกี้ที่วิ่งมานี้ธรรมชาติเขาสร้างมา วิทยาศาสตร์สร้างมา เทคโนโลยีมันสร้างมา มันกลับไปแล้ว มันทิ้งไว้ยู่ นี่ มันมาทิ้งไว้ นี่ ธรรมชาติมันกลับไปแล้วนะ มันทิ้งแต่ไอ้พวกทุกข์ๆ นี่ คีนี่นอน ผิดนะ นี่มันมาทิ้งไว้ นี่ แล้วไอ้พวกนี้จะอยู่กับธรรมชาติหรือจะพ้นจากธรรมชาติไป

นี่ธรรมชาติ ธรรมชาติคือการเวียนว่ายตายเกิด ธรรมชาติคือสสาร คือการแปรปรวน ธรรมชาติคืออนิจจัง คือการแปรปรวน คือความไม่คงที่ มีอะไรคงที่บ้าง ชีวิต

นี้มีอะไรที่ใหม่ นี่คือธรรมชาติอันหนึ่งใช่ไหม แต่เวลาที่เรารู้แล้วนี่ รถมันมาส่งเรา รถมันกลับไปแล้ว นี่ธรรมชาติ

แต่ถ้าเราเข้าใจถึงความจริงแล้วนี่ จิตที่มันจะปฏิสนธิจิตในไข่ของมารดา ที่มันจะเวียนตายเวียนเกิดนี่ ถ้ามันรู้จริงมันสัจของมันแล้ว มันไม่ไปนี่ มันไม่ไปอีกแล้วนี่ มันเหนือธรรมชาติใหม่ มันจะเหนือธรรมชาติ

ธรรมชาติคือการเปลี่ยนแปลง ธรรมชาติคือสสารที่มันเปลี่ยนแปลง มันไม่มีอะไรคงที่ตลอดไป แล้วมันมีอะไรที่มันคงที่ ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความเป็นจริงที่คงที่ ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงนี่มันเป็นธรรมชาติใหม่ มันอยู่ในกฎของธรรมชาติใหม่

สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งที่คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ธรรมชาติเปลี่ยนแปลงมันไม่ได้ มันไม่มีการกักร่อน ไม่มีสิ่งใดๆ เลย ไม่มีการแปรปรวนเลย นี่ไงที่ว่าใจมันเหนือธรรมชาติไง แล้วเหนือธรรมชาติมันอยู่ที่ไหนละ เหนือธรรมชาติมันอยู่ที่ไหน

ธรรมะนี่เหนือธรรมชาติ เหนือธรรมชาติเพราะจิตมันพิจารณาของมัน นี่เห็นไหม เขาบอกในเมื่ออริยสัจมันก็เป็นธรรมชาติ สัจธรรมก็เป็นธรรมชาติ แล้วธรรมะจะเหนือธรรมชาติได้อย่างไร ?

อ้าว.. ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันเป็นสัจจะ เป็นอริยสัจจะเว้ย จิตที่มันกลั่นออกมา นี่ จิตที่มันกลั่นออกมาเห็นไหม ที่ปฏิบัติกันปฏิบัติกันนี้ อู้ฮู..นี่ใช้ปัญญาละ อู้ฮู..พิจารณาละ อยากจะพูดว่าต่อแหล่ ต่อแหล่ทั้งนั้น ใครพิจารณา พิจารณากันอย่างไร เอาอะไรพิจารณา ทำอะไรกัน เล่นขายของหรือ แคะขนมครกขายหรือ

ความจริงนี่ถ้าจิตมันไม่สงบ จิตมันไม่สงบไปนี่ มันไม่เป็นวิปัสสนาไปทั้งสิ้นนี่ ถ้าเขาวิปัสสนานะ ก็เหมือนกับเราเรียนหนังสือมานี่ เรียนหนังสือมา ๑ พรรชานี่ วิปัสสนาหรือยังละ อ่านหนังสือมานี่เข้าใจหมดเลย วิปัสสนาบ้างหรือยัง แล้วนี่พอศึกษามาแล้วนี่ ทางวิชาการนี่มาวิตรกวิจารณ์นี่ มันก็คนละแง่มุม ต่างคนต่างคิดไปเถียงกันปากเปียกปากแฉะ

แต่ถ้าจิตสงบเป็นสากลเป็นอันเดียวละ พุทโธ พุทโธนี่ หรือปัญญาอบรมสมาธิ จิตสงบเข้าไปแล้วนี่ จิตสงบก็จิตสงบไง จิตสงบคือสสารที่มันสงบตัวลง แล้วสสารที่มัน

สงบตัวลง ยังไม่ได้แก้ไขอะไรเลย สิ่งที่ยังไม่ได้แก้ไขอะไรเลย สิ่งที่ว่าวิปัสสนา ถ้าจิตไม่สงบ เราจะบอกว่าถ้าวิปัสสนานี้มันต้องเกิดจากจิตสงบก่อน

เหมือนกับเราจะจดทะเบียนบริษัท เรายังไม่จดทะเบียนบริษัท บริษัทนี้เป็นบริษัทนิติบุคคลขึ้นมาได้หรือยัง ยังไม่ได้ เราจะฝากเงินโอนเงิน เราไม่มีบัญชีเลย เราไม่มีบัตร ไม่มีการ์ด มันจะใช้เงินได้ไหม ไม่ได้หรอก ถ้าไม่มีจิตไม่มีเราไม่มีความทุกข์ ไม่มีสิ่งต่างๆ ที่ออกไปเคลื่อนไหว ออกไปกระทำการต่างๆ

อะไรเป็นคนไปวิปัสสนา อะไรเป็นคนไปทำงานขึ้นมา อะไรเป็นคนรับเหตุผลดี และผลชั่ว เหตุการณ์กระทำ สิ่งต่างๆ ที่กระทำ ถ้าไม่มีที่มานั้นจะใครเป็นคนรับผลดีผลชั่วนั้น

นี่ผลดีผลชั่วนั้น พวกเรายังหาผลดีผลชั่วกันไม่เจอ เรายังไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นใครเลยนะ นี่ทุกคนมีชื่อหมดเลย เอ็งไปเขตแล้วเปลี่ยนชื่อสิ เปลี่ยนเป็นคนใหม่แล้ว นี่ไง นี่ไฉนนี่เป็นสมมุติทั้งนั้นเลย ชื่อของเรา ชื่อพวกเอ็งนี่ใครตั้ง พ่อแม่ตั้งให้นะ เอ็งไม่พอใจก็ไปเปลี่ยนที่เขตก็จบ แล้วพอเปลี่ยนเป็นชื่อใหม่แล้ว หลักฐานทางนิติกรรมเปลี่ยนใหม่หมดแล้ว เป็นคนเก่าหรือเปล่าละ คนเก่านี้แหละแต่เปลี่ยนชื่อใหม่

นี่พูดถึงทางโลกนะ ถ้าจิตมันไม่สงบ จิตมันไม่มีความสงบ สิ่งที่ทำมา สิ่งที่ยึดมานี้มันเป็นสัญญาตัญญา การศึกษา สังขาร ความคิดความปรุงความแต่ง ความรับรู้ต่างๆ นี่มันเป็นนามธรรม แต่นามธรรมนี้มันก็เป็นโลก เป็นโลกอยู่ถือว่าเป็นธรรม คือเป็นสัญญาตัญญา คือเป็นสิ่งที่ศึกษาของมนุษย์ที่มันมีอยู่ มีจิตใจกับมีร่างกาย แต่ความมีจิตใจมีร่างกายนี้มันเป็นเรื่องโลกใจ

เราจะบอกว่ามันเป็นเรื่องโลก มันเป็นเรื่องโลกคือว่ามันเป็นข้อเท็จจริงทางโลก แต่ธรรมะที่เราจะปฏิบัติธรรมกัน เราจะต้องหาตัวมันให้เจอก่อน หาตัวจิตนี้ให้เจอ ถ้าตัวจิตตัวนี้ เขาเรียกจิตตภาวนา ถ้าจิตมันสงบจิตมันออกรู้ออกใคร่ครวญ นั่นปัญญาอย่างนี้ ปัญญาอย่างนี้มันถึงจะเป็นวิปัสสนา มันจะรู้จริงเห็นจริง แต่โดยการปกติทางปฏิบัติกับทางโลกมันเป็นปัจจุบันนี้ เขาบอกว่าเขาใช้ปัญญาไปเลย

ก็เหมือนพวกเรานี้ เอ็งนั่งคิดไปสิเป็นปัญญาใหม่ เอ็งว่าเป็นปัญญา เอ็งนั่งคิดสิทางวิชาชีพที่เอ็งเรียน แม้แต่เอ็งคิดออกไปสิเป็นปัญญาหรือยัง เขาบอกว่าเป็นปัญญาแล้ว แต่ปัญญาย่างนี้ พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นสุดมยปัญญา คือปัญญาการเป็นสัตยชาติญาณที่มันมีของมันอยู่เห็นไหม

แล้วปัญญาของพระพุทธเจ้านี้มันจะมีจินตมยปัญญา จินตนาการเห็นไหม จินตนาการของวิทยาศาสตร์เขา จินตนาการโดยความเห็นของเขา แต่ในการปฏิบัติของเรา เราจินตนาการนี้มันมีตัวนำ ตัวนำนี้คือธรรมะของพระพุทธเจ้า พอธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ เราก็จะสร้างภาพ เห็นไหม

การจินตนาการของเรา มันจะจินตนาการได้ดีกว่าวิทยาศาสตร์ เพราะพระพุทธเจ้าของเราเนี่ย พระพุทธเจ้าปฎิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นศาสดา เป็นผู้รู้ รู้ครบวงจรตามวัฏฏะทั้งหมด เข้าใจสัจจะ เข้าใจเรื่องการเกิดและการตาย เข้าใจเรื่องวงจรของกิเลส เข้าใจถึงเหตุและผล เข้าใจถึงว่าทุกข์เพราะเหตุใด ทำไมถึงทุกข์ ทำไมถึงมีกิเลส และมีธรรมะชนิดใดที่จะมาถอนกิเลสอย่างนี้

ถ้าถอนกิเลสอย่างนี้ เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไปเป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคา เป็นอนาคาเพราะเหตุใด นี่พระพุทธเจ้ารู้หมดเลย แล้วมันอยู่ในพระไตรปิฎกนี้ แล้วเราก็ศึกษากันมาแล้ว แล้วเราทำความเข้าใจของเรา แล้วเรามีจินตนาการไป มันจะเพลิดแพรวขนาดไหนวะ พอเพลิดแพรวก็บอก โอโฮ..นิพพานเป็นแข่งๆ นะ นิพพานนี้เป็นยกแข่งหมดเลย ไม่มีหรอก ไม่มี

มันเป็นลิขสิทธิ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอ็งไปลักลิขสิทธิ์ของพระพุทธเจ้ามา ไม่ใช่ของเอ็ง เพราะจิตตภาวนาเรายังไม่ได้ทำ จิตตภาวนา จิตของเราเนี่ยเราออกใคร่ครวญของเรา มันเป็นการวิจัยของเรา เราเป็นคนพิสูจน์เอง แล้วทำของเราขึ้นมาให้เป็นการวิจัยของเรา โดยข้อเท็จจริงของการกระทำของเรา

ถ้ามันจะเหมือนกับพระพุทธเจ้า มันจะเหมือนใคร มันก็เกิดจากการกระทำ เกิดจากเหตุและผล เกิดจากการกระทำ เห็นไหม พระพุทธเจ้าให้เชื่ออันนี้ไง ไม่ใช่เชื่อ! ไม่ใช่เชื่อ! ไม่ใช่เชื่อ! ไม่ใช่เชื่ออะไรเลย! ไม่ใช่เชื่อพระพุทธเจ้าด้วย !

ลิขิตของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านี้ ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นในใจของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สร้างสมบุญญาธิการมาสุดยอด เอกนามถึง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้แต่ละองค์ไม่มีซ้อน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาเพราะบุญญา
ธิการ เพราะสร้างสมมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย นี่สร้างสมได้เป็นพันธุกรรม
ทางจิต

จิตที่มันสร้างพันธุกรรมกันมา ความรู้ความเห็นของคนแตกต่างกันมา เพราะ
พันธุกรรมที่มันเกิดตายเกิดตายมันซับซ้อนขึ้นมา เห็นไหม เหมือนซากฟอสซิลเลย ก็
ล้านปีก็ร้อยล้านปี มันสร้างฟอสซิลมา อันนั้นเป็นฟอสซิลนะ มันไม่มีชีวิตนะ

แต่ธาตุรู้นี้ จิตของคนมันมีธาตุรู้ มันเป็นสสารที่มีชีวิต มันพัฒนาการของมัน แล้ว
มันยิ่งกว่าฟอสซิลอีก เพราะว่ามันสะสมมานี้ เวลาพระพุทธเจ้าย้อนอดีตชาติไป ไม่มีดิน
ไม่มีปลายนี้ มันเป็นฟอสซิลที่มีชีวิตที่มีความรับรู้นี้ นี่มันสะสมมาสะสมมาในหัวใจเห็น
ไหม นี่มันก็ออกมาเป็นจริตนิสัย ออกมาเป็นความรับรู้ต่างๆ พระพุทธเจ้าสร้างมา ๔
อสงไขย ๘ อสงไขย มันถึงมีปัญญา มีปฏิภาณมีความเห็น

ปฏิภาณนะ พระพุทธเจ้าไปเที่ยวสวนนะไปเห็นคนเกิด นี่อะไรละ ไปเห็นคนแก่
ไปเห็นคนเจ็บ ไปเห็นคนตาย แค่นี้ละถามอำมาตย์นะ นี่มันอะไรนี้ นี่ๆ มีคนเกิด คนแก่
คนเจ็บ คนตาย ธรรมชาติมันเป็นอย่างนี้ นี่ธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติใจ เป็นอย่างนี้
เหอ ถ้าเป็นอย่างนี้ เราก็ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายด้วยสิ อย่างนี้ไม่เอา

นี่เห็นไหมคิดตรงข้ามเลย มันต้องมีไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันต้องมีตรง
ข้ามไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แล้วไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายมันอยู่ที่ไหนละ

นี่พระพุทธเจ้านะ เพราะปฏิภาณไหวพริบเพราะการสร้างมานะ พระพุทธเจ้า
สร้างมาแล้วเป็นชาติสุดท้าย เห็นไหม พระเจ้าสุทโธทนะนี่ปิดกั้นทุกอย่างเลย เพราะ
ต้องการให้พระพุทธเจ้านี้เป็นจักรพรรดิ นี่เห็นไหมคนสวยๆ งามๆ ทั้งนั้นเลย พอแก่เอา
ออก ไม่เคยเห็นคนแก่ ไม่รู้ว่าคนแก่เป็นอย่างไรนะ

ถ้ามันคิดแบบวิทยาศาสตร์นะ เป็นไปได้ไหมว่าเราเป็นมนุษย์นี้ มนุษย์ยังไม่รู้จัก
คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แต่เพราะว่าบุญญาธิการสร้างมาอย่างนั้น มันซ็อกใจ

พออำมาตย์บอกว่ามันเป็นธรรมชาติ คนเป็นอย่างนี้ ทั้งคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีตรงข้ามสิ คิดออกบวชเลย นี่เราบอกว่าปฏิภาณ ความรู้สึกนี้ บุญญาธิการของคนมันไม่เหมือนกัน มันถึงมองเหตุผลต่างๆ

ในวิกฤติของสังคมนี้แตกต่างกัน วิกฤติสังคมคนละมุมมอง มองแตกต่างกัน มหาศาลเลย เพราะเบื้องหลังข้อมูลของจิต เบื้องหลังข้อมูลของจิต ถ้าในทางวิทยาศาสตร์ เห็นไหมก็บอกว่านี่วิชาชีพ วิชาชีพเราเรียนมา เรามีวิธีการอย่างไรเราก็มองอย่างนั้น แต่ธรรมะมองลึกเข้าไปอีก มองลึกกว่าเป็นจริตินิสัย เป็นจริตนะ

คนนะมีปัญหาศึกษามาก มีวิชาชีพ เข้าใจได้หมดเลย แต่มันโง่ แต่มันโง่มันเอา รัตเอาเปรียบนะ มันก็มองในแง่ที่ว่ามันจะได้ประโยชน์อะไร แล้วคนมีการศึกษามาก เป็นผู้บริหารมาก แต่มีหัวใจเป็นธรรม เขามองแล้วเขาสลดสังเวช เขาเห็นเหตุการณ์อย่างนั้นแล้วเขาจะคิดว่า เขาจะช่วยเหลือได้อย่างไร เขาจะจัดการอย่างนั้น ประโยชน์สิ่งนั้น เพื่อสังคมได้อย่างไร

นี่มุมมองคนเห็นไหม มุมมองคนต่างกัน วิชาชีพอันหนึ่งนะ แต่ความดีความชั่ว ในใจนั้นอีกอันหนึ่งนะ แล้วมันมองเข้าไปนี่เห็นไหม นี่มันมีมุมมองอย่างนั้น นี่ พันธุกรรมทางจิต

ทีนี้พันธุกรรมทางจิตนี้ แล้วใครรู้ของใคร นี่ถ้าใครรู้ของใคร ถ้าพอจิตมันสงบเข้ามา พอจิตมันสงบ พุทโธ พุทโธนี่จิตสงบเข้ามา จิตออกรู้ ออกรู้ในอะไร ของเป็นของ ฟั่นๆ นะ พวกเรานี่ กาย เวทนา จิต ธรรมนี้ ที่คนเขารู้กาย

ยิ่งหมอนี่ไอ้โฮ..พิจารณาผ้าหมดเลยนะ หมอผ้าตัดทุกวันเลยนะ แต่มันไม่เคยเห็น กาย มันแปลกตรงนี้ หมอนี่มันผ้าตัดทุกวันเลย เปลี่ยนหัวใจด้วย ผ้าสมองเลยนะ แต่มันไม่เคยเห็นกายนะ มันไม่เคยเห็นเลย เพราะมันเห็นด้วยตาเนื้อ มันเห็นด้วยวิชาชีพ ผ้าตัด สมองทีหนึ่ง ๓ แขน ผ้าตัดหัวใจทีหนึ่งก็แสน นี่มันผ้าทุกวันเลย แต่ไม่เคยเห็นกาย ไม่เคยเห็นเลยนะ เห็นอย่างนี้เห็นแบบวิชาชีพ

แต่ถ้าจิตมันสงบนะ มันเห็นกายของมันนะ การพิจารณากาย การพิจารณากาย ด้วยจิตได้สำนึก จิตได้สำนึกของเรานี้มันยึดมั่นว่าเราคือเรา แต่พระพุทธรูปเจ้าบอกไม่ใช่

ไม่ใช่เพราะหัวใจพระพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้รู้คนอื่น รู้แจ้งในใจของพระพุทธเจ้า แล้วบอกไว้เป็นทฤษฎี เห็นไหม ลิขสิทธิ์นี้ของพระพุทธเจ้า เราก็บอกว่ากูก็รู้ กูโกงมาเลยนะว่าเป็นของกูนะ แต่จริงๆ แล้วมันจะได้ไหม ถ้ามันจะได้อย่างนั้นนะ ถ้าพูดถึงนะ จิตของเราเนี่ย ว่ากายกับจิตนะ กายนี้ไม่ใช่ของเรา เราอาศัยมันชั่วคราว

นี่คนมีสติปัญญามาก สติปัญญาของคนนี้มันจะทำให้ชีวิตของมันให้มีคุณค่า เพราะชีวิตนี้มีค่ามาก เพราะเราเกิดมานี้เรามีอายุขัยหนึ่ง ถ้าเราปฏิบัติไปถึงที่สุดแห่งทุกข์แล้วนี้ จิตนี้มันจะไม่เกิดอีก แล้วพอจิตนี้มันได้สัมผัสนะ

พอมันเข้าไปได้สัมผัสว่า ความเห็นร่างกายนี้ กายนี้เป็นของเรา จิตได้สำนึกมัน หวงแหน พอพิจารณาไปมันพิจารณาเห็นกาย พอเห็นกายนะ นี่หมดได้ผ้าตัดทุกวันเลย มันไม่เคยเห็นกายเลย เพราะมันเห็นด้วยตาเนื้อ แต่เวลาผู้ปฏิบัติของเรานี้ พอจิตสงบ มันไม่เห็นด้วยตา มันเห็นด้วยจิต

จิตสงบนี้จิตมันเห็นนะ มันเห็นเป็นภาพนิมิตใจ มันเห็นเป็นภาพจากข้างใน จิตมันเห็นนะ ถ้าตาเห็นสมองคิด มันเป็นอนาคต อนาคตเพราะอะไร เพราะสมองนี้คิดเอง โดยธรรมชาติไม่ได้ สมองคิดเองไม่ได้ สมองไม่มีพลังงานของใจ สมองจะทำงานไม่ได้ คนตายก็สมองอยู่อย่างนั้น

คนฟิการ์อัลไซเมอร์ สมองก็อยู่ของเขา แต่สมองคิดของมันเองไม่ได้ แต่ถ้าพอมีพลังงาน พลังงานคือหัวใจ หัวใจนี้เป็นพลังงานเข้าไปในสมองเห็นไหม นี่มันเคลื่อนออกมาจากใจไปถึงสมอง สมองจะคิดได้โดยสถิติ โดยวิชาชีพ โดยความรู้ของมัน แล้วเดี๋ยวก็ลืมต้องทบทวน ต้องทบทวน ต้องทบทวนตลอดเวลา เพราะสมองนี่เป็นการคำนวณข้อมูลที่มันเก็บไว้ที่สมอง

เวลาจิตมันออกไปที่สมองเห็นไหม นี่มันเป็นอดีตอนาคต หมายถึงว่าพลังงานนี้มันไม่เป็นปัจจุบัน เวลาจิตมันสงบเข้ามานี้ ตัวจิตมันเป็นสากล ตัวจิตมันเป็นตัวจิต มันไม่ใช่สมอง ตัวจิตมันไม่ต้องใช้สมอง มันมีปัญญาของมันเอง พอมีปัญญา พอจิตมันสงบเข้ามาแล้วนี้ พอมันพิจารณากาย คนที่ จิตตัวที่สงสัยอยู่ว่าทุกอย่างเป็นอย่างนี้ของเรา ที่มันยึดนี้มันไม่ใช่สมองยึด มันจิตยึด มันเป็นความรู้สึกยึด ไม่ใช่สมองยึด พอตัวจิตมันเป็นตัวยึด

ถ้าตัวมันสงบตัวเข้ามาเห็นไหม แล้วมันออกรู้ออกเห็นโดยของมัน โดยจิตเห็นกาย จิตเห็นเวทนา จิตเห็นจิต จิตเห็นธรรม พอจิตเห็นนะ นี่สติปัฏฐาน ๔

กาย เวทนา จิต ธรรมโดยจิต ไม่ใช่โดยสมอง ไม่ใช่โดยตำรา ไม่ใช่โดย สัญชาตญาณ ไม่ใช่ด้วยจินตนาการ ไม่ใช่ความรู้ของเรา มันเป็นสัจธรรมทั้งหมด สัจจะความจริง ถ้าจิตมันลงของมัน แล้วถ้ามันเห็นของมันนะ พอจิตมันเห็นกายนะมัน จะพังเลย มันสะเทือนหัวใจมาก สะเทือนหัวใจเพราะอะไร สะเทือนหัวใจเพราะว่า สิ่งนี้เหมือนเรานี้ นี่ทุกคนนะ สมมุติว่าเรานี้ไปหาหมอ หมอบอกว่านี่เป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย อีก ๒ วันตาย โอ้โฮ..ใจแป้วเลยนี่

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันไปเห็นกายขึ้นมา มันไปเห็นถึงความ เป็นไปของมัน ไปเห็นถึงความ หลงผิดของมัน มันสะเทือนหัวใจใหม่ เหมือนไปหาหมอ แล้วหมอบอก ว่าอีก ๕ วันตาย เอ็งต้องตายภายใน ๕ วัน โอ้โฮ..ทรัพย์สมบัตินะไม่เอาแล้ว ไม่อยากได้ อะไรเลย ไม่อยากตาย

พอจิตมันไปเห็นกายของมันนี่ มันสะเทือนอย่างนั้นเพราะ เพราะมันเห็นความ หลงผิดของมัน เห็นความ หลงผิดของมัน โดยสัจจะของมัน พอจิตมันเห็นเห็นใหม่ พอ จิตมันเห็นนี้ ถ้าจิตมันเห็น จิตมันจับสิ่งที่มันเข้าใจผิด ทิฐิใจ

สักกายทิฐิ ทิฐิคือความเห็นผิด จิตได้สำนึกนี้มันเห็นผิดมันไม่เข้าใจของมัน มัน เลยผิดพลาดไปหมดเลย แล้วผิดพลาดไปหมด แล้วจะแก้ไขมันอย่างไร แล้วแก้มันนะ โดยวิทยาศาสตร์นะ ร่างกายของมนุษย์นี่ เวลาตายไปนี่ ๗ วันไซ้ใหม่ ๓ วัน ๗ วันนี่มัน จะพอง มันจะเน่าเปื่อยไปของมัน มันต้องใช้กาลเวลา แต่พอจิตมันเห็นกายของมัน ถ้า มันมีกำลังมีสัมมาสมาธิของมัน มันใคร่ครวญของมันด้วยวิปัสสนาญาณนะ ถ้ามันแปร สภาพนี้ มันจะแปรสภาพพับ พับ พับ เป็นปัจจุบันหมดเลย ไม่มีอดีตอนาคตเลย

มันจะเป็นพับ พับ เพราะว่ามันถึงกัน มันเร็วถึงกัน พอมันเปลี่ยน จิตมันถ้ามีกำลัง นะให้แปรสภาพไปเลยให้เป็นไตรลักษณ์ ให้เป็นไตรลักษณ์ ที่ว่าเป็นอนัตตา แปร สภาพเป็นอนัตตา ไม่ใช่ มันเป็นอนัตตาโดยตัวมัน มันแปรสภาพโดยตัวมันเอง แต่ไม่มี ใครเป็นเจ้าของ ไม่มีใครเป็นผู้รู้ ไม่มีใครเห็นจริง มันเป็นอนัตตาของมัน ก็เป็นอนัตตา โดยธรรมชาติของมัน

เงินในธนาคารชาตินี้มีล้านฟ้าเลยนี่ เราได้อะไรบ้าง เงินจะมีประโยชน์ต่อเมื่ออยู่ในกระเป๋าเราไว้ย นี่ก็เหมือนที่มันเป็นอนาคต สรรพสิ่งเป็นอนาคต แล้วมันได้อะไรล่ะ เพราะมันไม่เปิดบัญชีไง เพราะมันไม่รู้จิตใจของมันเองไง เพราะมันไม่เริ่มวิปัสสนาใจ เพราะมันไม่หาตัวตนใจ พอหาตัวตนขึ้นมา มีบัญชีขึ้นมา ธนาคารชาติเหอ ธนาคารชาติไหลเข้ามาบัญชีเราสิ ไหลเข้ามาสิ มาในบัญชีเราหมดเลย

นี่พอจิตมันเห็น จิตมันเข้าใจ มันพิจารณาของมัน มันเข้าถึง มันสะท้อนถึงหัวใจ มันปล่อยพับ พับ พับเลยนะ เพราะมันจะเร็วมาก ความที่มันเร็วมากนี่มันเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงเดี๋ยวนั้นเลย เปลี่ยนแปลงจนให้จิตนี้เฉยไม่ขึ้นเลย มันร้องเข้ามาจน เอ้อะ เอ้อะ พุคอะไรไม่ออกเลยนี่ มันเป็นโดยตัวของมันเองนี่ คำว่าพุคอะไรไม่ออกนี่มันกลับมีปัญหา

แต่พวกเราบอก อู้อู อย่างนี้มันแบบว่าซื้อป้อ มันพุคอะไรไม่ออกเลย มันต้องไอ้โฮ..มีปัญหามากสิ ปัญญาอย่างนั้นมันปัญญาของกิเลสใจ ปัญญาอย่างนี้ปัญญารู้แจ้งใจ ปัญญาการถอดถอนใจ ถอดถอนสิ่งที่ปกคลุมอยู่ในหัวใจนี้ มันถอดออกมา ถอนออกมาถอนออกมา ต้องถอนบ่อยครั้งจนถึงที่สุดเลย พอถึงที่สุดนี้มันขาดของมัน กระบวนการของมัน มันจบของมัน

กระบวนการของมันต้องมี ถ้ากระบวนการของมันมี มรรคญาณเกิดได้อย่างไร ปัญญาญาณเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ที่ว่านี้เป็นปัญญา ใช้ปัญญาๆ นี่ คอมพิวเตอร์ก็ดีกว่ามึงอีก คอมพิวเตอร์นี่ก็สร้างได้หมดเลย ปัญญาอย่างนี้สู้คอมพิวเตอร์ไม่ได้ด้วย

แต่ถ้าปัญญาของเราเนี่ย คอมพิวเตอร์มันไม่มีชีวิตนะ แต่ถ้าปัญญาของเรา เรามีชีวิต เรามีความรับรู้เนี่ย มันสะท้อนของเราเนี่ย มันถอดถอน พอถอดถอนขึ้นมา พอมันถอนบ่อยครั้งเข้าๆ มันอยู่ที่พันธุกรรมทางจิต อยู่ที่อำนาจวาสนาของคน

บางคนพิจารณาบ่อยครั้งเข้า ๒ ครั้ง ๓ ครั้งมันก็ปล่อย ปล่อยมันก็ขาดได้ บางคนต้องพิจารณามากกว่านั้น บางคนพิจารณาไปแล้วนี้ มันยังสู้กันไม่ได้เนี่ย มันยังมีความสงสัยอยู่ มันยังมีการยึดมั่นของมันอยู่เนี่ย ต้องกลับมาทำความเข้าใจ แล้วสู้

มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคน อำนาจวาสนานี้เกิดจากการกระทำแต่อดีตชาติ แต่สิ่งที่เราสะสมมา ไม่ใช่อำนาจวาสนามันลอยมาจากฟ้าหรือ ไม่มี พุทธศาสนาไม่บอกว่าไม่มีลอยมาจากฟ้า ไม่มีว่ามันจะเป็นไปได้เอง ไม่มี พุทธศาสนามีเหตุมีผล มีที่มาที่ไปทั้งหมด มานั่งกันอยู่ที่นี่ คือมีที่มาที่ไปทั้งหมดแหละ นี่มาจากพ่อจากแม่ แล้วพ่อแม่ก็มาบวช บวชเสร็จแล้วนี่ ทางวัดก็ส่งมา นี่ส่งมาเดี๋ยวเสร็จแล้วก็จะกลับ มันต้องมีเหตุมีปัจจัย มันถึงมีมา ไม่มีอะไรลอยมาจากฟ้า ไม่มี ! ไม่มี !

ทุกอย่างต้องมีเหตุมีผล มีการกระทำของมัน มันต้องเป็นความจริงของมัน แล้วพอเป็นความจริงขึ้นมาอย่างนี้ เราแก้ไขขึ้นมาอย่างนี้ นี่ความจริงมันแก้ไขแล้วมันรู้จริงของมัน นี่พัฒนาการของมันต้องมี ถ้าใจของเราเป็นอย่างนี้เห็นไหม นี่พอมันรู้จริงของมัน พอมันปล่อยมันขาดนะ

พอมันขาดนะ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ อ้าว..ก็ไหนว่ากายเป็นของเราใจ ทำไมกายมันแยกออกไปละ จิตมันแยกออกไป ทุกข์มันแยกออกไป อ้าว..แล้วจิตที่มันรวมลงเป็นอย่างไรละ อันที่มันถอนออกมาใจ มันถอนเลย พอมันถอนขึ้นมา นี่โสดาบัน

นี่พิสูจน์กันอย่างนี้ ไม่ใช่โอ้ยวิปัสสนานะ โอ้ยใช้ปัญญานะ ปัญญาวิปัสสนาสายตรงกว่ากันไปนะ ปากเปียกปากแฉะ ๕ ชาติ ๑๐ ชาติมันก็ย่ำอยู่กับที่นั่น มันย่ำอยู่กับที่มันย่ำอยู่กับที่มันไม่เห็น มันย่ำอยู่กับที่ของมัน

อืม พอมันทำมันต้องมีที่มาที่ไป มันจะทำหลักลอยอย่างนั้นไม่ได้หรอก โอ้อย่างที่หลักลอย มันทำลอยๆ ไป แล้วก็อ้างว่าศาสนานี้ทำเพื่อศาสนา ศาสนาสอนกันอย่างนั้น วิปัสสนาสายตรงๆ ก็ว่ากันไป

แต่ถ้าเราทำจริงนะ นี่พูดถึงเรียนมาแล้วนี่ การบวชการเรียนของเรานี้มีคุณค่ามาก ถ้าเราไม่บวชไม่เรียนนี่ เราเกิดเป็นชาวพุทธนะ แล้วก็ใกล้เกลือกินด่างนี่ บางคนไม่ได้บวชนะ คนไม่ได้บวชนะไม่ได้รสชาติแบบพวกเรา เราบวชขึ้นมา ๑ พรรชานี้ เราก็เข้ามาอยู่ในนี้ เราเป็นสังคมเดียวกัน สังคมเราเป็นพระด้วยกัน ใช้ชีวิตดำรงชีวิตด้วยกันนี่ มันจะรู้ถึงความ เป็นบัณฑิต บัณฑิตใจ

เขาว่าการบวชแล้วนี้เป็นบัณฑิต บัณฑิตคือการรู้ รู้เรื่องชีวิตเรื่องพระพุทธเจ้า สอนสังฆกรรมอย่างนี้ แล้วเราออกไปนี้ ชีวิตเอ็งนี่เห็นไหม โบราณนะ ถ้าเขาไม่ได้บวชนะ ไปขอลูกสาวเขาไม่ให้หรอก เขาว่าคนดิบ เวลาบวชแล้วเขาว่าเป็นคนสุก ที่นี้พอบวชแล้ว นี่ เราบวชเป็นประเพณีวัฒนธรรม บวชเพราะว่าเราเกิดจากพ่อแม่ เราก็ให้พ่อแม่ได้บุญกุศลใช้ไหม แต่ถ้าเราบวชใจของเราละ เราบวชแล้วเราได้มรรคได้ผลเราขึ้นมาอีกละ

อันนี้มันเป็น ประสาธนะ มันไม่ใช่เป็นขึ้นม่ง่ายๆ หรอก เพราะคนเรานี้มีความจำเป็นทุกคน เราเกิดมาที่มีความจำเป็นมีความรับผิดชอบ ให้อำนาจจำเป็นอันนั้นนี้ มันบิบบคอ แต่ถ้าพูดถึงถ้าคนมีหลักมีเกณฑ์นี้ ความจำเป็นอย่างไร หรือมันจะบิบบคออย่างไร มันจะแก้ไขอย่างไรเพื่อประโยชน์ของตัวเอง นั่นอีกเรื่องหนึ่ง

นี่พูดถึงทางออกนะ ทางออกของผู้ที่ปฏิบัติต่อเนื่อง ผู้ที่ปฏิบัติต่อเนื่อง ทรัพย์ทางโลกนี้อริยทรัพย์นี้ การประพฤติปฏิบัตินี้เป็นอริยทรัพย์ อริยทรัพย์ที่เกิด อริยทรัพย์เห็นไหม ทรัพย์นี้เงินทองนับไ้ นี่เวลาให้นับ ให้เอาตังค์มากองไว้ให้นับ ใครนับได้มากเท่าไรเอาเลยนี้ อู้ฮู..นับกันทั้งวันเลยนะ

แต่บอกให้พุทโธ พุทโธนี้ นั่งหลับนะ เวลาบอกให้นับตังค์นี้ไอ้โฮ..นับใหญ่เลย ไอ้ นับตังค์มันกระดาษนะ ไอ้พุทโธนี้สะเทือนสามแดนโลกธาตุ สามแดนโลกธาตุที่ไหน สามแดนโลกธาตุที่หัวใจ เพราะใจนี้มันเกิดในสามแดนโลกธาตุนี้

คนที่มานั่งอยู่ที่นี่ เคยเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมมา เคยเกิดเป็นมนุษย์มา เคยเกิดในสัตว์นรกเคยจมานมา จิตนี้เคยเกิดมาหมด แล้วนี่พอพุทโธถึงต้นขั้วมันนี่เห็นไหม นี่ สะเทือนสามโลกธาตุ จิตทุกดวงเวียนตายเวียนเกิด

แม้พระพุทธเจ้าก่อนที่ปรารธนาพุทธภูมิ พระพุทธเจ้าบอกพระพุทธเจ้าก็เคยตกนรกมาเหมือนกัน จิตของพระพุทธเจ้าเคยตกนรก เคยอยู่บนสวรรค์ นี่เวียนตายเวียนเกิดมาหมด แล้วจิตดวงนี้มากำหนดพุทโธ

พุทโธ พุทโธเกิดที่ไหน พุทโธเกิดจากจิต พอพุทโธ พุทโธ เราจะเห็นพุทโธ แล้วเอาไปแขวนไว้สิมันได้ประโยชน์อะไร พุทโธที่เรานึกว่าเรากำหนดขึ้นมาจากใจเรา ถ้าเราไม่กำหนด เราไม่วิตกพิจารณา พุทโธเกิดขึ้นมาได้ไหม พุทโธเกิดขึ้นมาเพราะอะไร

เพราะเจตนาที่เรานึกขึ้นมา แต่ถ้าเราไม่นึกขึ้นมาละ ถ้าเราไม่นึกพุทโธขึ้นมา จิตเราก็คิดโดยธรรมชาติของมัน สิ่งที่จิตมันคิดโดยธรรมชาติของมันนี้ นี่คือสวะ คือสิ่งเศร้าหมองในหัวใจ

แต่พอเรามาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วเห็นใหม่ นี่มันจะคิดโดยธรรมชาติของมัน เราบังคับให้คิดพุทโธ พุทโธคือพุทธานุสสติ พุทธานุสสติเห็นใหม่ เราคิดถึงพุทธานุสสติเราคิดถึงพระพุทธเจ้า เราคิดถึงพุทโธนี่ระลึกถึงพระพุทธเจ้าตลอดเวลา เราอยู่ใกล้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธเห็นใหม่ นี่พุทโธนี่ก็เป็นคำบริกรรม จิตมันเป็นธรรมชาติของมัน จิตนี้มันเป็นนามธรรม นี่มันแสดงตัวออกมาต่อเมื่อมันมีอารมณ์ความรู้สึก ถ้าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกมันอยู่ไหน มันอยู่ไหน

นี่ถึงว่านะ ที่ว่าจิตต้องวิปัสสนาเนี่ย เอาจิตวิปัสสนา ถ้าจิตมันไม่แสดงตัวเอาอะไรไปพิจารณา นี่พอพุทโธ พุทโธ พุทโธเห็นใหม่ พุทโธนี่พุทโธ พุทโธง่วงนอนนี่ พุทโธแล้วไม่รู้เรื่องเลย พุทโธแล้วเครียดหมดเลย นี่เราก็หาสมมูลของมัน เราพิจารณาของเราหาสมมูลของมัน พุทโธ พุทโธ พุทโธ พอมันพุทโธเห็นใหม่

ความรู้สึกคือจิต ความคิดนี้เห็นใหม่เป็นสัญญาอารมณ์ คนเราโดยธรรมชาติของมันนี้ มันมีความรู้สึกกับตัวจิต มันมีของมันอยู่แล้ว แต่เราไม่เห็นมัน แต่เรามีสัญญาอารมณ์มีความคิดตลอดเวลา เราคิดพุทโธ พุทโธเห็นใหม่ จากสิ่งที่เป็นสอง พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธไปเรื่อยๆ

พุทโธมันเกิดจากอะไร พุทโธเกิดจากจิต เกิดจากคำบริกรรม เกิดจากเราเป็นคนตั้งใจ เกิดจากเราเป็นคนคิด ถ้าเราไม่คิดพุทโธมันก็คิดของมัน แต่มันคิดเรื่องโลก คิดเรื่องสัญญาอารมณ์ คิดเรื่องความได้ความเสีย คิดเรื่องชอบใจไม่ชอบใจ แล้วเราก็ให้มันคิดพุทโธ แต่มันไม่อยากจะคิดหรอก มันไม่ยอมคิด ไม่ยอมคิดมันต่อต้านด้วย

พอมันต่อต้านพวกเราก็เครียด เพราะว่าพวกเราก็มีความวิตกกังวลเห็นใหม่ แต่เราก็พยายามหาสมมูลให้ใหม่ ถ้ามันเครียดเราก็ผ่อนปรนมัน เราพุทโธสองคำได้ใหม่ ต่อรอง คิดในใจเลย อ้าว..พุทโธสองคำ คิด ๒ นาทีได้หรือเปล่า

นี่ใช้ปัญญาต่อรอง คำว่าต่อรองนี่คือโลกียปัญญา คือปัญญาที่เราจะหาสมดุขของเรา พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธเห็นไหม ความพุทโธนี่มันจะละเอียดเข้ามาเรื่อยๆ พุทโธมันจะระยะสั้นเข้าไป มันจะพุทโธแบบคล่องตัวขึ้น ดีขึ้นเห็นไหม สิ่งที่มีมันโน้มน้าว สิ่งที่มีมันเคยกด่วง มันจะเจือจางไปเรื่อยๆ ถ้าปริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธนี่การแสดงออกของจิต จิตนี้ตัวมันอยู่นี่ แต่พลังงานมันส่งออกตลอด แต่พุทโธ พุทโธ พุทโธเข้าไปแล้ว พอมันจิตสงบปั๊บ เออสบายๆ สบายๆ เดียวก็ออกมารู้อีกแล้ว ยากมากเลย

แต่ถ้าพุทโธไปถึงตัวมันนะ พอถึงมันมันเป็นหนึ่งขึ้นมา นี่พอเป็นหนึ่งไปถึงตัวมันเห็นไหม เอ้อะ เอ้อะ แล้วพุทโธอย่างไรละ พุทโธไม่ออก นี่จากที่สัญชาตญาณ สัญชาตญาณเห็นไหม สัญชาตญาณกับพลังงานนี้ มันรวมเป็นอันเดียวกันได้ พอมันรวมเป็นอันเดียวกันนี้ นี่สัมมาสมาธิ แต่ในปัจจุบันนี้เราเป็นสอง ตัวพลังงานคือตัวจิตอันหนึ่ง ความคิดเป็นอันหนึ่ง แล้วเราบอกใช้ความคิดนี้ โอ้โฮ..วิปัสสนานะ โอ้โฮ..รู้ไปหมดเลยนะ

โอ้เจ็บไข้ได้ป่วยมันอยู่ที่ตัวจิตนี้ มันไม่ได้อยู่ที่ตัวความคิดนี้ แล้วความคิดนี้คิดแล้วว่างๆ คิดธรรมะพระพุทธรเจ้า โอ้ย..คิดรู้ นิพพานสงบเย็น สงบเย็นนะ มึงคิดของมึงไปนี่ ลิขสิทธิ์พระพุทธรเจ้ามึงเอาฉ้อฉลมานี่ แต่โอ้ตัวจิตนี้ โอ้ตัวจิตนี้ตัวกิเลสนะมันหัวเราะเยาะนะ แหม กิเลสนี้มันอยู่บนความคิด อยู่บนภวสวะอยู่บนจิตของเรา แล้วพอเราคิดออกไปนี่มันหัวเราะเยาะเลยว่าทำไมโอ้จิตดวงนี้มันโง่โง่โง่เลยนะ ภู่นั่งขีบนหัวมันยังไม่เห็นภูเลยนะ

พุทโธ พุทโธ พุทโธจนเป็นอันเดียวกันนะ เอ้อะ พอเอ้อะแล้วนี้ กิเลสนี้นะพอเรามีสติปัญญา คำว่าสติปัญญานี้กิเลสมันจะแสดงตัวไม่ได้ กิเลสคืออะไร กิเลสคือตัวตนของเรานี้ ผู้ยึดมั่นถือมั่นตัวเรานี้แหละ โอ้เพราะตัวตนของเรานี้ อีโก้ตัวนี้ มันทำให้เราไม่ยอมลงสิ่งใดเลย

แต่ถ้าพุทโธจนตัวมันแล้วนี้ มันเป็นสัจจะความจริง มันจะพิสูจน์อย่างไรก็ พิสูจน์อย่างไรก็เราเป็นคนทำเองใจ เราเป็นคนจับต้องเอง มันเป็นปัจเจกตั้ง มันเป็นสันติภูฏิกโก มันเป็นเรื่องที่เป็นเองในตัวเรานี้ เอ็งจะเถียงใครละ เอ็งจะเถียงใคร

ถ้าจิตเราเป็นเองนี่ จิตเราเป็นเอง แล้วจิตเรามีสติปัญญาพร้อมนี้ เราจะเถียงใคร นี่ปัจจัยตั้ง รู้จำเพาะตน แล้วเป็นได้ แล้วทำได้ นี่ก็สัมมาสมาธิ แต่อยู่ได้ชั่วคราวเดี๋ยวก็ออกอีก สัมมาสมาธิเกิดได้อย่างไร เกิดได้เพราะกำบริกรรม เกิดได้เพราะมีศรัทธาความเชื่อ เพราะเรามีการกระทำ ศรัทธาความเชื่อไม่ใช่ความจริงเห็นไหม แต่พอจิตมันสงบนี้ เป็นความจริง จิตสงบเป็นความจริงนี้ ข้อเท็จจริงอันนี้เห็นไหม แล้วถ้าจิตอันนี้ออกวิปัสสนาออกรู้ ออกกระทำ ปัญญามันถึงว่าภาวนามยปัญญา จะไม่เป็นปัญญาที่เขาพูดกัน คุยกันในนี้

ภาวนามยปัญญาเกิดจากการภาวนาล้วนๆ แต่ในปัจจุบันนี้มันเกิดสัจญาณอารมณ์ ปัญญาเกิดจากสัจญาณ เกิดจากข้อมูล เกิดแบบเราศึกษามานี้ นักกฎหมายก็เปิดทุกวันนี้ไม่ได้ ตัวบทเดี๋ยวมันลืมนี่ต้องเปิดต้องดู เดี่ยวต้องพินทุตลอดเลย นี่การทำงานก็ต้องหาประสบการณ์ตลอด นี่เรื่องทางโลก ทางโลกต้องยกไว้ โลกกับธรรมไม่เหมือนกัน แต่ในปัจจุบันนี้ ทางโลกพยายามบอกว่าเป็นธรรม เอาเรื่องของธรรมะกับโลกนี้มาคลุกเคล้ากัน

แต่ถ้าเป็นทางโลกเห็นไหม ทางโลกเราต้องยอมรับว่าเราเป็นโลก เราเกิดมาจากโลกนะ เราเกิดมาจากพ่อจากแม่ ถ้าในวิทยาศาสตร์ เราเกิดมาชาตินี้ พ่อแม่นี้คือพ่อแม่ของเรา พ่อแม่คือพระอรหันต์ของลูก ถ้าพูดโดยสิทธิ นี่พ่อแม่นี้แบ่งเราออกมา แล้วพ่อแม่ก็เลี้ยงมาตั้งแต่ดินเท่าฝ่าหอย ถ้าพูดถึงว่าพ่อแม่เป็นเจ้าของเราได้ไหม ได้ พ่อแม่เป็นเจ้าของเรานะ เพราะพ่อแม่แบ่งเราออกมา แล้วพ่อแม่ก็เลี้ยงดูเรามา ตามลิขสิทธิ์พ่อแม่นี้ เอาเราเป็นสมบัติของท่านได้เลยละ เรานี้เป็นสมบัติของพ่อแม่

นี่ไงที่ว่าพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกไง ก็พ่อแม่ให้ชีวิตเรามาไง แล้วพ่อแม่ยังเลี้ยงดูเรามา แล้วพ่อแม่ยังให้การศึกษา มา พ่อแม่มีความรัก ความรักของใครที่สะอาดบริสุทธิ์เท่ากับพ่อแม่เราไม่มี ความรักของพ่อแม่ ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ จากลูกเลย เพียงแต่ต้องการให้ลูกนี้มีความตั้งมั่น มีอาชีพ มีจุดยืนในสังคม พ่อแม่จะมีความภูมิใจมากเลย พ่อแม่ไม่ต้องการปรารณาสิ่งใดกลับมาเลย พ่อแม่ปรารณาคือให้ลูกเราประสบความสำเร็จในชีวิต นี่ไงพ่อแม่ถึงเป็นพระอรหันต์ของลูก

นี่ถ้าเราศึกษาธรรมอย่างนี้แล้วจะเข้าใจเลย แล้วจะซึ่งใจมากเลย ซึ่งใจว่าพ่อแม่
นี่เป็นพระอรหันต์ของเรา นี่พูดถึงโลก พูดถึงความเป็นไปนี่โลกกับธรรม แต่ถ้าพูด
ถึงปรมัตถธรรม ปรมัตถธรรมเห็นไหม จิตหนึ่ง พ่อแม่ก็เคารพบูชา แล้วยิ่งเราเปิดใจพ่อ
แม่เข้าถึงทางศาสนา เปิดใจพ่อแม่เข้าถึงอริยสัจ เพราะ!

เพราะบุญกุศลอันนี้มันเลี้ยงข้ามภพข้ามชาติ นี่พ่อแม่มาทำสิ่งที่ดีๆ พ่อแม่จะเกิด
เป็นเทวดาอินทร์พรหม เห็นไหม นี่เกิดในภพชาติปัจจุบันนี้ เราเลี้ยงด้วยคำข้าว แล้วพ่อ
แม่ทำดีขึ้นมา พ่อแม่ไปเกิดบนสวรรค์ละ พ่อแม่นี้ใครเป็นคนทำให้ แล้วถ้าเกิดถ้าพ่อแม่
ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พ่อแม่ลืมตาขึ้นมาละ ลืมตาถือว่าจิตเป็นโสดาบัน สกิทาคา อนาคา

จิตของเรานี้ะมันไม่มีต้นไม่มีปลาย วัฏวน วัฏฏะนี้มันจะวนตลอด สสารจะ
หมุนไปไม่มีวันที่สิ้นสุด จิตของคนนี้มันจะเวียนในวัฏฏะ ไม่มีวันที่สิ้นสุด ไม่มีที่สิ้นสุด
หรือ มันมีแรงขับ มันมีวิชา มันมีธรรมชาติของมัน มันหมุนของมัน ไม่มีวันจบ ไม่มี
หรือ มันเกิดภพเกิดชาตินี้ โลกจะเปลี่ยนแปลง โลกนี้เป็นอนิจจัง มันจะแปรสภาพ
ขนาดไหนนี้ เขาว่านี่โลกร้อน โลกมันจะทลาย โลกมันจะทลายขนาดไหนนะ โลกก็
กลับมารวมตัวกันใหม่

โลกก็จะเป็นโลกอยู่อย่างนี้ โลกมันจะเป็นอยู่ของมันอย่างนี้ มันจะแปรสภาพ
ของมันอยู่อย่างนี้ แล้วจิตนี้มันจะเกิดในขณะที่โลกนี้มีความสมดุล ขณะที่โลกนี้ทุกข์ยาก
จิตมันจะไปเกิดเป็นวรรคเป็นตอน อยู่ที่เวรกรรมของคนที่เราสร้างมา ทำความชั่วทำความ
ไม่ดีมา เดียวมันจะไปเกิดในโลก ไฟบรรลัยกัลป์นี้ ไปอยู่ในไฟเผาไหม้อยู่ตลอดเวลา นี่
เรื่องของโลกมันเป็นอย่างนี้

นี่จิตมันเวียนในวัฏฏะเห็นไหม แต่เวลาพิจารณาของเราไป ถ้าเราวิปัสสนาของ
เราไป ถึงที่สุดเป็นพระโสดาบันเห็นไหม อย่างมากเกิดอีก ๘ ชาติ อย่างมาก คำว่ามัน
ต้องหมุนไปตลอด ไม่มีต้นไม่มีปลาย กลับมาอย่างมา ๘ ชาติ หรือพระอนันต์ เป็น
พระโสดาบัน พระสกิทาคา พระอนาคา เป็นจนถึงสิ้นพระอรหันต์เลย จบเลย จบที่ไหน
จบที่ถอนหมด ถอนหมดเลย อวิชา ปัจจยา สังขารา สังขารา ปัจจยา วิญญูฉัง ถอน
อวิชา ถอนความรู้ผิด นี่อนุสัยของจิตทุกอย่างถอนหมดเลย

พอถอนหมดเพราะอะไร เพราะพระอรหันต์นี้มันมีคนที่ เป็นเจ้าของพระอรหันต์ จิตเวลาเวียนตายเวียนเกิดนี้โง่เขลาเบาปัญญา นี่ อู้อู..นี่ ลืมตาอยู่อย่างนี้ แต่ไม่รู้มาจากไหนไง สืบให้ดีกว่ามาจากห้องคลอดในโรงพยาบาลไง แต่ถ้านั่งหลับตาขึ้นไปแล้วนี่ อดีตชาติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า อดีตชาติเราเคยเป็นพระเวสสันดร เห็นไหม ทศชาติ ๑๐ ชาตินะ เราเคยเป็นกวาง เราเคยเป็น อู้อู..เราเคยเป็นมาหมดเลย ย้อนไปอดีตชาติได้หมดเลย

ยังไม่ใช่ว่า มันยังไม่สิ้นสุด จตุปปาทญาณจะเกิดอีกตลอดไป อาสวักขยญาณเข้ามาชำระ อวิชชา ปัจจยา สังขารา ถอนหมดเลย ถอนพลังงานทั้งหมด ถอนแรงขับ แรงขับเคลื่อน ความขับเคลื่อนของจิตที่มันหมุนไปนี่ พอเราถอนแรงขับหมดแล้วนี่ อาสวะเวทิตตานี วิมุจิงสูติ อาสวะสิ้นไป จิตนี้โค่นทำลายหมด

ถ้าจิตโค่นไม่ทำลายหมด จิตนี้ยังไม่ทำลายอยู่ มารมันไปหาที่ตั้งได้ มารมันหาอยู่ มารมันครอบงำอยู่ แต่ถ้าไม่มีภพไม่มีจิต วางเปล่า มารบอกกล่าวไม่เจอใจ แล้วจะไปปกครองมันอย่างไรละ มารก็เลยไม่ได้ขึ้นหัวใจ ไม่มีหัวใจหัวใจให้ใครๆ จี๊รดอีกแล้ว แต่พระพุทธเจ้าเทศน์อยู่ ๔๕ ปีอยู่ที่ไหน

นี่พูดถึงว่านิพพานมีเจ้าของไหม เจ้าของผู้ที่ปฏิบัติถึงนิพพาน เขาจะรู้ของเขา แล้วมันถามว่าสงบเย็นไหมละ ถามเจ้าของนิพพานว่าสงบเย็นไหม วิมุตติสุขเป็นอย่างไร สุขโดยวิมุตติมันเป็นอย่างไร นี่สิ่งนี้มันมีในหัวใจเรา คือว่าเรามีใจนะ มีทุกอย่างพร้อม เรามีสิทธิใน ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เสมอภาค

เราเกิดมานี้ละ เราเป็นญาติกันโดยธรรม ธรรมะไง ญาติกันโดยธรรม คือสังฆธรรม เราเกิดมามีปากมีท้องเหมือนกัน เรามีสุขมีทุกข์เหมือนกัน เรามีความคิดเบียดเบียนในหัวใจของเราเหมือนกัน ความคิดเรานี้เบียดเบียนเรา ทำลายเราเหมือนกัน แล้วมีสังฆธรรม เราเกิดมาพบพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้วางธรรมและวินัยไว้แล้วนี่ เราประพฤติปฏิบัติ ทฤษฎีมีอยู่แล้ว เทคโนโลยีมีนะ

แต่สมัยพระพุทธเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าไปเรียนกับอาจารย์ดาบส ไปเรียนกับเจ้าลัทธิต่างๆ ไม่มี ไม่มีความจริงใจ ไปเรียนกับสิ่งจอมปลอม แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ขึ้นมา นี่แล้วพระพุทธเจ้าวางไว้

พระพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าต่างกันตรงนี้ พระปัจเจกพุทธเจ้าก็รู้เหมือนกัน ตรัสรู้เองโดยชอบเหมือนกัน แต่ ! แต่ปัญญาดีให้มันเป็นเทคโนโลยีวางไว้ให้กับคนอื่น ไม่ได้ แต่พระปัจเจกพุทธเจ้าก็สอนได้ สอนได้ด้วยการสื่อของท่าน

แต่พระพุทธเจ้านี้เห็นไหม นี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย นี่วางธรรมวินัยอย่างนี้ไว้ แล้วเราเกิดมาพบพุทธศาสนา แต่ในเวลาเราบวชมาเห็นไหม เราก็ศึกษาเล่าเรียนของเรา ตั้งแต่ทาน ศีล ภาวนา อริยสัจ สัจจะความจริง นี่เรื่องธรรมเรื่องวินัย ศึกษามาแล้วนี่ ศึกษาว่ามันเป็นข้อมูลนะ มันเป็นเรื่องที่เตือนใจเราได้ เวลาเราออกไปแล้ว ถ้ามันทุกข์มัน ยากขึ้นมา ให้คิดถึงตรงนี้ เวลามันทุกข์มันยาก

พระพุทธเจ้าบอกไว้แล้ว สัจจะความจริงนะ ทุกข์ ชาตปิทุกข์า ทุกข์คืออะไร ใจ ชาตจิตตมเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ชาตปิทุกข์า ขราตปิทุกข์า มรณังปิทุกข์ัง นี่อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์ ทุกข์คืออะไร ทุกข์คือชาตจิตตมเกิด แล้วเราเกิดมาแล้วนี่ เรา ปฏิเสธไม่ได้ เราปฏิเสธไม่ได้หรอก

ดูสิดูพระพุทธเจ้าสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย หมอชีวกเห็นไหม หมอชีวกเป็นหมอประจำองค์พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ายังเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วเราเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างนี้ทุกข์ไหม เราขาดแคลนนี้ทุกข์ไหม ทุกอย่างมันทุกข์ทั้งนั้นแหละ ทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นความจริง เราเกิดมานี้เจอสิ่งนี้แล้ว

แล้วเราจะแก้ไขอย่างไร ถ้าเราจะแก้ไข ถ้าเราไม่แก้ไข เราก็ไปเผชิญกับมัน ใจ เดียวออกไปจะรู้ว่าทุกข์ไม่ทุกข์ ! เดียวออกไปจะรู้ว่าทุกข์หรือไม่ทุกข์ !

มันจะสมความปรารถนาไม่สมความปรารถนา แต่ถ้าเป็นพระนะ กุจะหักมึงตรงนี้ กุจะหักมึงตั้งแต่ความคิดนี้ กุไม่ให้มึงออก กุไม่ให้มึงไป คือฝืนไม่ทำอย่างที่ยัง ต้องการ ใจ สิ่งที่ยังต้องการ สิ่งที่ยังปรารถนา ไม่เอา ไม่เอา แล้วสู้ แล้วสู้ไหวไหมล่ะ ไม่ไหว สู้ไม่ไหว สู้ไม่ไหวก็แพ้มันเห็นไหม ถ้าสู้ไหวนี่ อยู่โคนไม้ก็มีความสุข ที่ไหนก็มี ความสุข

ชีวิตนี้เกิดมาแล้ว ใช่ว่าพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก แต่ความเป็นสัจจะความจริง พระอรหันต์ในหัวใจของเรา ถ้ามันเปิดเผยออกมาละ เห็นไหมที่เขาพูดมาเห็นไหม เขาบอกจิตทุกดวงมีนิพพานอยู่แล้ว ทำเฉยๆ พอรู้เท่ามันก็นิพพานจะโผล่มาเอง

บอกอีกร้อยชาติ อีกแสนชาติ ไม่มีทางโผล่มาเองหรอก ถ้าไม่มีมรรคญาณ ไม่มีการกระทำเพราะในมรรคเห็นไหม เพียรชอบ งานชอบ เลี้ยงชีพชอบ

งานชอบเห็นไหม งานชอบงานในอะไร แม้แต่ภาวนาอยู่นี้ ถ้าภาวนาผิดนี้งานไม่ชอบมันจะไปไหน ขึ้นรถกลับมาบอกจะเข้ากรุงเทพฯ นี่ หันหัวลงมาเลยสิ บอกเข้ากรุงเทพฯ เข้ากรุงเทพฯ รอบโลกก็กลับมากรุงเทพฯ ใจ งานชอบ งานไม่ชอบ แม้แต่มรรคนี้ แม้แต่การกระทำอยู่นี้แหละ แม้แต่นั่งสมาธิอยู่นี้แหละ ผิดถูกมันอยู่ที่การกระทำนี้แหละ งานชอบ เพียรชอบ สติชอบ สมาธิชอบ ปัญญาชอบ แล้วมันก็ค่อยๆ พัฒนาของมันขึ้นไป

ถ้ามันไม่ชอบละ ไม่ชอบมันก็มีจิตใจ มิจฉามันก็ผิดใจ พอผิดที่เรามีปัญหาอยู่นี้ เพราะความไม่ชอบ ความผิดพลาดใจ แต่เราพยายามจะทำให้มันถูกต้อง ให้มันดีงาม ความผิณะ คนทำงานแล้วไม่เคยผิดพลาดเลย ไม่มี พระพุทธเจ้า ๖ ปี ๖ ปี พระพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ ๖ ปี สุดท้ายไปศึกษากับใครมา จบแล้ว

ศึกษากับใครมาหมดพุงแล้ว พอหมดแล้วเห็นไหม อาพาธดาบสนีจบแล้ว นี่ เจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเรา เป็นศาสดาเหมือนเรา สอนเราได้เลย พระพุทธเจ้าไม่เอานะ อย่างพวกเราไปให้อาจารย์องค์ไหนสิ บอกว่าไอ้โฮ..นี่ได้มรรคได้ผลนะ อู้อู..ดูดลเลยละ พระพุทธเจ้าไม่เอา ไม่เอา เพราะมันไม่เป็นความจริง แล้วมาค้นหาความจริงกันเอาเอง

นี่ก็เหมือนกัน ใครจะติใครจะชมนี้ละ มันเรื่องของเขา มันพิสูจน์ได้ในใจเราว่าจริงหรือไม่จริง ในใจเรานี้โลเลไหม มันพิสูจน์ได้ที่นี้ ใครจะชมว่าเราดีขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่ถ้าหัวใจยังทุกข์อยู่นี้ เราเชื่อเขาได้ไหม แต่ถ้าเราค้นหาของเรา

หลวงตาสอนประจำ ความชั่วความผิดพลาดของเรานี้ เราต้องหาเจอนะ คนอื่นหาไม่เจอ ไม่มี ถ้าเราทำผิด เรามีเล่ห์กลในหัวใจของเรา คนอื่นไม่รู้ไม่มีทาง แต่ถ้าเราค้นหาของเรา เราแก้ไขของเรา เราทำของเราให้หมดสิ้น

เราหาเราไม่เจอ แล้วใครจะหาเราเจอ ถ้าเราค้นหานี้ ความชั่วร้ายในหัวใจเรา ความเศร้าหมองในหัวใจ ความหมักหมมในหัวใจ เราพยายามรื้อค้นมัน แล้วแก้ไขมัน แล้วถ้ามันค้นจนมันไม่มีแล้ว ใครมันจะเจออีกวะ ใครมันจะมาเจอ

แต่ถ้าเราค้นจนเจอนี้ละ เราจะบอกว่า เรามีหน้าที่ เราต้องค้นหาของเรา เราต้องทำลายของเราก่อนไง ดีกว่าให้คนอื่นเขามาเห็น ดีกว่าให้คนอื่นเขามาเห็นว่าความเศร้าหมอง ความลึกลับในใจเรานี้เขามาเห็น เขาเอามาประจานนี่ แต่เราทำมันซะก่อน ถ้าเรารื้อค้นเราหาของเราได้ เราค้นคว้าของเรา เราทำให้มันหมดสิ้นมันจะหมดของเรา แล้วถ้าเราไม่ทำของเรา มันก็เป็นโทษกับเราเองไง

พูดมาตั้งนานเนอะ รอให้ถามนี่ มีปัญหาไหม อ้าว..ว่ามา เวลาอยู่วัดนี้เถียงกันทั้งวันเลย เรารู้ ยิ่งพระใหม่นี้เก่งนัก เวลามานี้ไม่เถียงเลย อ้าว..ว่ามา เอาเลย

ถาม : ถ้ามพระอาจารย์ บวชนี้พ่อแม่ได้บุญ แล้วทีนี้ถ้าผมบวชมาประพฤติไม่อยู่ในเขตสังฆาวาส ไม่ทำกิจของสงฆ์แล้วก็..... (เสียงถามไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : กรรม ไซ้ บวชนะ นี่ประเพณีวัฒนธรรม นี่มันข้อเท็จจริงในพุทธศาสนาเลย เวลาบวชนี้พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป พ่อแม่ได้บุญมาก ฉะนั้นมันเลยเป็นประเพณีวัฒนธรรมของเราชาวไทย ไทยใหญ่เขาไปอีกอย่างหนึ่ง ไทยใหญ่บวชแล้วห้ามสีก เหมือนเมืองจีนนี่พระบวชเขาห้ามสีกเลย ถ้าไปสีกของเขานี้มีปัญหาเลยนะ นี่มันเป็นทัศนคติมหายาน แบบอาจารย์วาท แล้วแต่หัวหน้านี้พาทำมา

แต่เถรวาทเรานี้ เถรวาทนี้มันมีตั้งแต่สมัยพุทธกาลเห็นไหม คุณอย่างพระเจ้าปเสนทิโกศลก็มาบวชพรรษาหนึ่ง เคยมาบวชไง ทีนี้พ่อของเราเห็นไหม กษัตริย์จะออกมาบวช เพราะการบวชนี้ การบวชนะ ในประเพณีของทางภาคเหนือ มันจะมีคันโพธิ์เห็นไหม แล้วมันจะมีไม้ค้ำนี้ เขาเรียกค้ำโพธิ์ เขาว่าได้บุญมากเลย เขาทำแค่นั้น เขา

ไม่ค่อยได้บวชกัน แต่ถ้าเป็นเถรวาทถ้าเป็นชาวพุทธ ประเพณีวัฒนธรรมแต่ละพื้นถิ่นมันไม่เหมือนกันนะ

นี่พ่อของเรา ของเรานี้ครูบาอาจารย์เราหรือว่าผู้ที่ปฏิบัติ เราต้องพูดอย่างนี้ หมอถ้าเขามีกล้องจุลทรรศน์เขามีทุกอย่างพร้อม เขาจะวิเคราะห์โรคได้ชัดเจนจริงไหม ในพุทธศาสนาเราที่มีการประพจน์ปฏิบัติมา

เช่น เราจะยกว่าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนี้เป็นพระอรหันต์ คำว่าพระอรหันต์ของเรานี้มันจะรู้แจ้งไปหมดเลย นี่รู้แจ้งนี้ พ่อรู้แจ้งนี้มันเป็นเกจิอาจารย์ เป็นอาจารย์ เป็นผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในพุทธศาสนา แล้วสั่งสอนวางรากฐานไว้ แล้วพวกเราที่เชื่อมั่นกันมาเห็นไหม

นี่แล้วท่านบอกว่า การบวชได้ ๑๖ กับ ได้ ๑๖ กับเพราะอะไร ได้ ๑๖ กับนะ เพราะ นี่นั่งอยู่นี้ DNA ของพ่อแม่ไง เพราะไข่ของแม่ ๑ใบ เราจะบอกว่าการบวชนี้เอาเลือดเนื้อเชื้อไขของแม่มาบวช ไข่ใบนั้นนี้ กับสเปิร์มของพ่อนี้ แล้วปฏิสนธิจิตของเรานี้มันมาเกิดเป็นมนุษย์นั่งอยู่นี้ แล้วเราเอาเลือดเนื้อเชื้อไขออกมานี้ กินนมแม่กินนมแม่เห็นไหม กินเลือดในอก โตมานี้เอาเลือดในอกกินมา พอกินมานี้ พ่อแม่ที่ในพุทธศาสนาต้องการให้ลูกบวชเพราะเหตุนี้ เพราะเท่ากับท่านบวชใจ

เวลาเราบวชนี้เท่ากับพ่อแม่บวชนะ เพราะเลือดเนื้อเชื้อไข อย่างที่พูดเมื่อกี้เห็นไหม นี่ถ้าเราเป็นสมบัติ เราเกิดเป็นเรา ชีวิตเรานี้เป็นของพ่อแม่ได้ไหม เป็นลิขสิทธิ์ของพ่อแม่ ได้เห็นไหมเพราะท่านเลี้ยงเรามา ท่านแบ่งเรามาเอง ที่นี้สิ่งที่แบ่งเรามาเองนี้ เราเอาสีนี้มาบวช นี่เพราะที่ชาวพุทธเราเนี่ย ชาวไทยอยากต้องการให้ลูกบวชมากมาย เพราะว่าถ้าลูกบวชแล้วนะมันได้บุญไง ได้บุญ ๑๖ กับ บุญมาก ๑๖ กับเพราะ

ทางภาคเหนือเขาค้าโพธิ์เห็นไหม เพราะเขาค้าเป็นศาสนา เราบวชมาแล้วนี้ นี่ ๓ เดือน บวชกี่วันก็แล้วแต่ พอบวชมาแล้วนี้มันก็ค้าศาสนา ค้าศาสนาตรงไหน ค้าศาสนาตรงที่ว่า ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วนี้ พระสงฆ์เราไม่เคยขาดเลย

คูสิยามวงศ์ ลังกาวศ์เห็นไหม ลังกาเมื่อก่อนนี้เป็นเมืองขึ้นนี้ไม่มีพระบวชเห็นไหม พระต้องมี ๕ องค์หรือ ๑๐ องค์ขึ้นไปถึงจะบวชได้ ถ้าไม่มีพระอยู่ นี่ที่ว่าภิกษุณีขาดไปเพราะเหตุนี้ไง ภิกษุณีขาดไปเพราะมันขาดช่วง ขาดช่วงมันถึงไม่มีภิกษุณีบวชต่อ คือไม่มีแม่แบบ แม่พิมพ์ไม่มีมันจะพิมพ์เป็นวัตถุออกมาได้อย่างไร

ที่นี้มันยังมีสงฆ์อยู่เห็นไหม พอมีสงฆ์อยู่นี้ เราเข้าไปเป็นสงฆ์ใหม่ เราเข้ามาค้าศาสนาใหม่ เราเข้ามาในศาสนานะ นี่เราเป็นมดแดง เข้ามาเฝ้ามะม่วง แต่ยังไม่ได้อิน มะม่วง ยังไม่รู้จักคิด สมาธิ ปัญญาโดยข้อเท็จจริง แต่เราเข้ามาค้าโพธิ์ นี่สิ่งนี้เราเข้ามาค้า เพราะว่าตั้งแต่พระพุทธเจ้าปรินิพพานมา พระสงฆ์เรายังไม่ขาดคั่นไปไง ไม่ขาดคั่น

พอที่ไหนขาดแคลนเห็นไหม พระกัจจายณะบอก ให้พระโสณะไปขอพระพุทธเจ้า ว่าชนบทประเทศนี้พระ ๑๐ องค์มันหาได้ยาก

เมื่อก่อนต้อง ๑๐ องค์ขึ้น แต่พอชนบทประเทศ ชนบทประเทศคือว่าหาพระได้ยากนี้ พระกัจจายณะให้พระโสณะไปขอพระพุทธเจ้าว่า

๑.การบวชพระขอ ๕ องค์ก็บวชได้ ครบสงฆ์ ๕ องค์ก็บวชได้

๒.ขอรองเท้า ๒ ชั้น เพราะว่าขอรองเท้าหลายชั้นเพราะว่าอัฟกานิสถาน ย้อนอัฟกานิสถานเข้าไปในชมพูทวีปมันมีหินปูนไง รองเท้ามันรองรับไม่ได้ นี่ไปขอเพิ่มพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอนุญาต

นี่มันถึงว่าเวลาบวชนี้ สงฆ์ต้องบวชเข้ามา สงฆ์ยกเข้าหมู่ นี่ตายจากคฤหัสถ์ ตายจากคฤหัสถ์นี้ ตอนนี้เป็นพระ ก. นี่พระ ก.แล้วฉายาเห็นไหม ฉายา เวลาตายไปแล้วก็เป็นพระ ก. นามสกุล นี่ตายจากคฤหัสถ์ ตายจากคฤหัสถ์มาเป็นสงฆ์

ตอนนี้ถ้าพูดถึงทำผิดตามกฎหมาย กฎหมายจะผิดในของพระ ตอนนี้ถ้าทำผิดกฎหมายผิด ๒ ข้อ ทั้งวินัยสงฆ์ด้วย ทั้งกฎหมายโลกด้วย แต่ถ้าเราสึกไปแล้วนะ ผิดข้อเดียว กฎหมายทางโลก วินัยสงฆ์ไม่ผิด เพราะนี่เราตายจากฆราวาสมาเป็นพระเห็นไหม ตอนนี้เป็นพระนะ แล้วถ้าสึกไปนะ ก็ตายจากพระไง แล้วก็ไปเกิดเป็นฆราวาส

นี่ไงยกเข้าห่มมาไง การยกเข้าห่มนี่ นี่ได้ ๑๖ กัป บวชนี้อบขแล้วจนประเพณีเขา ถือนะ เวลาออกจากโบสถ์นี่เห็นไหม เขาจะใส่บาตรเขาจะทำบุญ เพราะพระออกจาก โบสถ์นี่นะมันสะอาด แจ่วแห้วเลย มันเพ็งบวชสดๆ ร้อนๆ มันไม่มีความผิดใจ

แต่พอออกมาแล้วนี่ พอออกมาแล้วเห็นไหม ไม่บิณฑบาต ไม่ทำอะไรนี่มันก็เศร้า หมอง มันกรรมของเขาไง เวลาบวชมานี่ นี่สิ่งที่บวชมานี่ บุญของพ่อแม่ไปหมดเลย แต่ ถ้าเรามาทำดีทำชั่วนี้นี่ มันก็เป็นกรรมของเราแล้ว เป็นกรรมของเราแล้ว

ถ้าเรามาบวชนะ แล้วทำดี เราบวชแล้วนะ เราปฏิบัติปฏิบัติชอบ ทำความดีมาก พ่อแม่คิดถึงเรานะ พ่อแม่ได้บุญมหาศาลเลย ถ้าเรามาบวชแล้วนะ เราทำความชั่ว เวลา พ่อแม่คิดถึงเรานะ ลูกเราไปบวชแล้วทำความชั่ว ทำชั่วแล้วสังคมเขาก็ติฉินนินทา ตระกูลเราก็เศร้าหมอง มันก็กรรมเห็นไหม

แต่เวลาบวชนี่ เมื่อก็พูดไซ้ใหม่พระพุทธศาสนานี้ ไม่มีสิ่งใดลอยมาจากฟ้า ต้องมี เหตุมีผล ฉะนั้นเราต้องแยกเป็นประเด็นๆ ไป

ประเด็นที่บวช บุญเต็มๆ ๑๖ กัป ตัดทอนอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเรามาบวชแล้ว เราทำ ความดีด้วย ทำให้ทุกอย่างเห็นไหม เชิดชูวงศ์ตระกูลด้วย มันทับบมเข้าไปอีกมหาศาลเลย แต่ถ้าเรามาบวชแล้ว เราทำความชั่ว เราทำสิ่งที่ผิด ทำให้โลกเขาติเตียนเห็นไหม ประเด็นที่ บวชมันเป็นเรื่องประเพณีที่บวช อันนั้น ๑๖ กัปเรื่องหนึ่ง

เรื่องที่เราทำผิดพลาดมันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งเห็นไหม เหมือนกับทาง กฎหมาย ก็กระทง ทำผิดก็กระทง แล้วเวลาทำผิดเห็นไหม อาบัตินะทำซ้ำทำซาก แต่ละที ก็คนละกระทง ภิกษุฉันอาหารโดยที่ไม่ได้ประเคนเป็นอาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน เอ็งกิน คำหนึ่งก็อาบัติปาจิตตีย์ตัวหนึ่ง สองคำก็สองตัว เวลาปลงอาบัติไง

นี่อาหารไม่ได้ประเคนไซ้ใหม่ ภิกษุล่วงกิน เป็นปาจิตตีย์ทุกคำกลืน หนึ่งคำก็ ปาจิตตีย์หนึ่งตัว สองคำก็สองตัว สามคำก็ปาจิตตีย์สามตัว เห็นไหมต่างกันนะ นี่ทำผิดนี้ ทำผิด ฉะนั้นแหละ กินข้าวนี้แหละ คำหนึ่งปาจิตตีย์ตัวหนึ่ง สองคำก็สองตัว สามคำก็สาม ตัว สี่คำก็สี่ตัว นี่ไงก็กระทงไง นี่ความผิดมันต่อเนื่องกันไปไง

นี่วินัยนี้ชัดเจนมาก วินัยเหมือนกฎหมายเลย เด็ดขาด เดี่ยวธรรมะอีกเรื่องหนึ่ง ธรรมและวินัย ฉะนั้นตรงนี้เราก็คง ถ้าพูดถึงนี้เราพูดถึงผู้ที่บวชแล้วไม่ทำสิ่งนี้ ไม่ทำคุณงามความดี คือทนแรงกิเลสไม่ไหว บวชมาแล้วนี่ พระบวชใหม่ เป็นผู้ว่ายากสอนยาก พระบวชใหม่ทนได้ยากในคำสอนของธรรมและวินัย ของครูบาอาจารย์

พระบวชใหม่นี้ทนคำสอนของครูบาอาจารย์ไม่ได้เพราะอะไร เพราะพระบวชใหม่เข้าใจว่า ตัวเองนี้มีความรู้มีความเข้าใจ แต่ความจริงไม่มีความรู้เลย มีความรู้ทางโลก มีความรู้ทางวิชาการ

นี่คำว่าไม่มีความรู้เพราะอะไร เพราะยังไม่ได้ศึกษาธรรมวินัยพระพุทธเจ้าเลย แล้วไม่มีประสบการณ์ใจ ว่าสิ่งใดควรและไม่ควร แค่ว่าและไม่ควรนี้ยังไม่เข้าใจแล้ว อย่างเช่น นี่นะโดยกฎหมาย นี่ภิกษุมีพรรษาสูงกว่า ภิกษุมีพรรษาดต่ำกว่ามานั่งสูงกว่า เป็นอาบัติปาจิตตีย์โดยธรรมชาติเลย โดยกฎหมายเลย ฉะนั้นถ้าอย่างนั้นนี้ อ้าวก็รู้จักกัน ก็เป็นคนกันเอง มันจะเป็นอะไรไปละ อ้าวก็ถึงมา อาจารย์นั่งฉันกันนี้ ก็ไม่เป็นไร

เราไม่เป็นไรนะ แต่มันผิดโดยวินัย ภิกษุที่ต่ำกว่า จะนั่งสูงกว่าภิกษุที่สูงกว่าไม่ได้ ภิกษุที่สูงกว่า จะไปนั่ง แบบว่าไปนั่ง เขาเรียกว่าไปขัดขวาง ไปกลั่นแกล้งคือนั่งกันทำ ภิกษุบวชที่มีอายุโสมากกว่า ไปกันทำภิกษุที่อ่อนกว่า ก็ผิดเหมือนกัน

นี่พระพุทธเจ้าเป็นธรรมนะ คือภิกษุที่ต่ำกว่า จะมานั่งที่สูงกว่าก็เป็นอาบัติไซ้ใหม่ ภิกษุที่ แหม.. นั้นอายุโสมากสุดเลย ฉะนั้นขวางปากประตูเลย ไม่ให้ใครเข้า ภิกษุนั้นก็เป็นอาบัติเหมือนกัน มันเป็นอาบัติโดย ทำผิดคือเป็นหมด ทั้งอายุโสมากันแต่ แต่ใครทำคน นั้นเป็น

นี่เวลาทำนี่ ฉะนั้นเราศึกษาแล้วนี่ เวลาครูบาอาจารย์เราเห็นไหม เวลาภิกษุที่อ่อนกว่านี้ต้องขอโอกาส ต้องขอโอกาสดีก่อน มันเป็นอาบัติทั้งหมดนะ แต่ไม่เป็นแบบ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์คือตายตัวนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมวินัยนะ อย่างเรานี้ ตอนนี้เรามีพรรษา ๑ แล้วเราบิณฑบาตมา แล้วเราจะนั่งฉันนี้ ถ้ามีพรรษา ๒ มานี้ เราต้องลุก ให้พรรษา ๒ นั่งสูงกว่า แต่ถ้าเราบิณฑบาตมา แล้วเราเริ่มฉันคำแรก ภิกษุพรรษา ๒ พรรษา ๑๐ พรรษา ๑๐๐ มา กูก็นั่งเฉยนี้ ยกเว้น

เพราะพระพุทธเจ้าบอกว่า การฉันทันแล้วมันเกี่ยวกับอาสนะเดียว ถ้าอาสนะเดียวถ้าลูกแล้ว
นี้มันฉันทันไม่ได้

นี่ภิกษุพรรษามากกว่า ภิกษุมีพรรษาอ่อนกว่ามากราบ นี่กราบอย่างนี้นี่กราบได้
แต่ถ้าเรายังฉันทันข้าวอยู่มากราบ ภิกษุกราบเป็นอาบัติปาจิตตีย์ เพราะท่านยังฉันทันข้าวอยู่
กราบไม่ได้ กาลเทศะ อย่างนี้ๆ ถ้าพูดถึงธรรมนี้ โอ้อโฮ..อย่างนี้ไม่บวชหรอก โอ้อโฮ..ยุ่ง
น่าดู โอ้อโฮ..อย่างนี้กลับบ้านดีกว่า เพราะอะไรเพราะเรายังไม่ศึกษาไง

ถ้าเราศึกษาเข้าไปแล้วนะ จะเข้าใจพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้านี้ละ วินัยข้อนี้
บัญญัติเพื่อคน บัญญัติไว้เพื่อพวกหน้าด่าน บัญญัติไว้เพื่อเป็นกฎ คนที่เก้อเจี้ยนนะ ใน
ธรรมวินัยเห็นไหม วินัยบัญญัติเพื่ออยู่ความเป็นสุขของสงฆ์ นี่ดูสิ แล้วสังคมสงฆ์นี้มัน
ใหญ่ แล้วสังคมนี้นั้นหลากหลาย ตั้งแต่กุ่มพี ตั้งแต่กษัตริย์ ตั้งแต่มาบวชในศาสนา
นี้ มุมมองทัศนคติของพระนี่มันจะเหมือนกันไหม

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงบัญญัติไว้ครอบงำ ปิดกั้นได้หมดเลย ตามวินัยเลย จะมั่งมี
ศรีสุขขนาดไหน บวชเข้ามาแล้วมีสิทธิเสมอกัน ศีล ๒๒๗ เท่ากัน แล้วอาวุธโสกันแต่ตาม
กฎหมายนี้บังคับตายตัว แล้วพอบังคับตายตัวขึ้นมาแล้วนี่ เราจะทำอะไรนี่มันมีข้อยกเว้น
บังคับตายตัวข้อยกเว้นนี้ ภิกษุใช้ ภิกษุใส่เข้าไม่เป็นอาบัติเลย ภิกษุวิกลจริต เห็นไหม มันมี
อาบัติ อนุาบัติที่พูดเมื่อก็ อนุาบัติเพราะอะไรๆ นี่ ไม่เป็นอาบัติ ยกเว้นได้อย่างไรๆ

นี่พูดถึงเวลาเราปฏิบัติ เวลาที่ว่าพอเราปฏิบัติ บวชนี่พ่อแม่ได้ ๑๖ กับแน่นอน
แล้วถ้าทำคุณงามความดีด้วย มันแบบว่ามันเป็นบุญปัจจุบันไง มันเชิดหน้าชูตาพ่อแม่
แล้วมันก็เชิดหน้าชูตา คำว่าเชิดหน้าชูตาแล้วพ่อแม่ก็มีความสุขด้วย คิดถึงพระนี่นะ แล้ว
พระยังลูกเรานี้มีคุณธรรมนี้ พอคิดแล้วนี้หัวใจมันเบิกบาน บุญนั้นมันเสริม บุญมันเสริม
นะ แล้วถ้าลูกเป็นพระที่ดี ลูกที่มีคนนับหน้าถือตาเห็นไหม แล้วพ่อแม่ละ พ่อแม่ได้บุญ
ไปด้วยนี่

นี่ดู อย่างว่าขนาดที่ว่าเราพ่อแม่ละ ลูกประสบความสำเร็จ ลูกดำรงชีวิตได้พ่อแม่
ก็ดีใจอยู่แล้ว แต่ถ้าทำอย่างนั้นได้มันต้องใช้กาลเวลา เพราะพระเรานี้ กว่าจะยื้นขึ้นมาได้
นี่ กว่าจะยื้นขึ้นมาได้นี้ เราเทียบจิตใจของพวกเรานี้เหมือนเด็กอ่อน เหมือนเด็กๆ นะ
เวลาเขาปฏิบัติกันนี่นะ

อย่างพวกมหายานเขาพูดนี้ พระอรหันต์นะ หิวก็กิน ร้อนก็อาบน้ำ หิวก็กิน นี่ พระอรหันต์ของเขานะ ไอ้เราก็อธิความสิ หิวก็กิน ใจที่นี้จิตใจเราเหมือนเด็กอ่อน เหมือน เด็กแบเบาะ หิวก็กิน ใจ เด็กแบเบาะนี่มันไม่มีคนเลี้ยง มันหิวนะมันก็เอามือจิ้มจี้มันกิน ใจ เพราะมันนอนแช่จี้มันอยู่ ใจ หิวก็กิน หิวก็เอามือจี้กิน ใจ ร้อนก็อาบน้ำ ก็อาบน้ำเยียว ใจ

นี่ของมันง่าย ๆ แต่คนมันตีความไม่ออก มหายานเขาพูดนะ เวลาถามพระอรหันต์ พระอรหันต์ดำรงชีวิตอย่างไรล่ะ อ้าว..หิวก็กิน ใจ ร้อนก็อาบน้ำ ใจ มันชีวิตประจำวัน ใจ แต่พอเราไปดูเขานะเราก็คิดว่า แต่นี่เราไม่ได้เข้าใจว่าจิตเราเป็นอย่างไร ใจ ถ้าจิตเราเป็น เด็กอ่อนอยู่เห็นไหม เรายังไม่ทรงตัวขึ้นมาไม่ได้เลย สติ เราไม่รู้จักหรือสติเป็นอย่างไร สติความระลึกรู้ ระลึกรู้ อ้าวก็ระลึกรู้ ยังเถียงจอกๆ เลยนะ อาจารย์พูดอะไรนี่เถียง จอกๆ เลย อ้าว..ก็มีสติเถียง ใจ ยังไม่รู้หรือว่ามันทำอะไรอยู่นั้น มันขาดสติ พอมันเถียง นี่มันผิดแล้วนั้น มันยังบอก ก็เถียงด้วยสติ ใจ เถียงด้วยสติ

นี่มันความไม่เข้าใจเห็นไหม เพราะเราไม่เข้าใจสติ ไม่เข้าใจอะไรเลย ไม่เข้าใจ เรื่องสมาธิไม่เข้าใจอะไรเลย แล้วหิวก็กิน ก็กินจี้ ใจ เด็กทารกมันนอนบนเบาะนี้ ก็แช่จี้ แช่เยียวนั้น มันหิวเต็มทีนะ มันก็เอามือล้วงจี้กินนี่ ธรรมดา คุณนี่นี้ทารก ใจ

นี่พอจิตเราเป็นทารกอย่างนั้น ไม่เข้าใจอย่างนั้น มึงเป็นคนโตขึ้นมาได้อย่างไร แต่ถ้ามึงจะเข้าใจ มึงศึกษาธรรมะเห็นไหม ปรัชญา ปฏิบัติ ปฏิเวธ เราศึกษาปรัชญา เราก็ค ศึกษามา แล้วปฏิบัติขึ้นมา นี่ ภาคปฏิบัติครูบาอาจารย์ของเรา นี่ ท่านถือตรงนี้เพราะอะไร เวลา มันเศร้าหมองนะ ผิดศีลนะ แล้วมึงจะปฏิบัติอย่างไร

ขนาดเราอยู่ในป่าด้วยกันนี่ ขนาดพอตกเย็นขึ้นมา ถ้าคนมันถึงเวลานั้นมันปลง อาบติเลย ถ้าไม่แน่ใจในตัวเอง ถ้าศีลเราเศร้าหมอง เอ็งไปอยู่ในป่านะ อยู่ในป่าลึกๆ เมื่อก่อนนี่เรื่องคำว่าแรงคือภูตผีปิศาจมันแรง เมื่อก่อนถ้าเจ้าผู้ข้านี้ ใครไปนอนไม่ได้เลย ไปนะให้ภาวนาอย่างเดียว

ถ้านอนนะ จับขานี้ตึงเลย แล้วใครพิสูจน์ได้เลย ถ้าไปนอนนะ นอนปกตินี้เขา ไม่ให้นอนเลยล่ะ เขาจะให้เดินจงกรมนั่งสมาธิทั้งวันทั้งคืนเลย ที่ถ้าเจ้าผู้ข้าสมัยก่อน เดียวนี้เบาไปเยอะเลย เมื่อก่อนนะถ้ามึงนอนนะ มึงจะโดน ไม่รู้อะไรมาตึงมึงเลยล่ะ แล้ว

ที่มันแรงๆ นี่ แล้วเราถ้าผิดศีลผิดธรรมนี้ เอ็งคิดดูสิ เอ็งไปเจอสภาพอย่างนั้นเอ็งจะทำอย่างไร

นี่พูดอย่างนี้แล้วนี่คิดถึงเวลาประวัติหลวงปู่่มั่นเห็นไหม หลวงปู่่มั่นจะไปถ้ำสาริกานี เขาว่าอย่าขึ้นไปเลย พระตายไปแล้ว ๒-๓ องค์ หลวงปู่่มั่นก็เลยบอก ขอไปดูหน่อย ขอไปดูหน่อย พอขึ้นไปแล้วนะท่านกำหนดดูของท่าน

พระที่ตายไปแล้วนะ แค่วิณฑบาตมา แล้วทางมันไกลใช่ไหม ก็เก็บไว้กินแรมคืนไง แค่นั้นเองนะ เป็นนิสสัยปาจิตติย์ สมมุติว่าเราไปวิณฑบาตมาใช่ไหม เราก็กินได้แค่ชั่วกาลใช่ไหม จบ แต่มันทางไกลใช่ไหม เราวิณฑบาตมาแล้ว แล้วของแห้งก็เก็บไว้ พรุ่งนี้กินไง พออีกรุ่งขึ้นก็ไม่ไปวิณฑบาต ก็ฉันอาหารตรงนั้นไง ผิดแค่นี้นิสสัยปาจิตติย์

หลวงปู่่มั่นบอก นี่ตายเพราะเหตุนี้ พอถึงเวลาปั๊มหักคอตายเลย คำว่าหักคือนี่เราก็คหักคอ นี่หลวงปู่่มั่นว่า แต่ถ้าเราเป็นนะ พอเขาเจ็บป่วยไง พอมันเริ่ม โอ้ย.. คอขี้.. โอ้อโฮ.. มันก็ปวดมันก็เ็นตาย ตาย ๒ องค์ ไม่ไปวิณฑบาต มาฉันแรมคืน นี่ถ้าเราไปอยู่ในป่าในเขา เดียวนี้มันแบบว่ามันเจริญหมดแล้วไง เดียวนี้ฝัมนักลัทธิเร่ร่อน แทร็กเตอร์ แทร็กเตอร์ไปกวาดเกลี้ยงเลย ป่าไหนรถแทร็กเตอร์เข้านะ ช้างลากเกลี้ยงเลย ผีวังหนีหมดไม่มีที่อยู่

แต่มี จิตวิญญาน อยู่ที่ไหนก็มี เขาอยู่ของเขาได้ นี่พูดถึงเวลาถ้าเราปฏิบัติไม่ดี สิ่งใด ทำแล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย ฉะนั้นเราจะต้องตั้งสติ แล้วยับยั้งความรู้สึกเรา ความคิดที่มันพยายามจะเอาแต่ใจตัวเองนี่ ต้องยับยั้งมัน ยับยั้งมันด้วยสติ ถ้าไม่มีสติ ถามตัวเองว่ามึงบ้าหรือเปล่า

ไม่มีใครเอาใจเราอยู่หรอก นอกจากสติสัมปชัญญะของเรา ทำไมเขาทำกันไม่ได้ ทำไมเราทำไม่ได้ เรามีดีอะไรกับเขา มันไม่ใช่มีดีนะ มีชั่ว เขาทำดีกับเราไม่ทำเราชั่ว แต่กิเลสมันบอกดูดีไง ศักดิ์ศรี ภูแนกว่าไง

แต่เวลาผลตอบมานะ พอเวลาผ่านไปนะ นั่งเสียใจ ตอนนี้มีเยอะมาก เพื่อนๆ เมื่อก่อนเรายังไม่บวช เขาบอกเลยเขาสึกมาแล้วเขาเสียใจ เพราะเขาบวชไปแล้วนะเขา

หย่าเป่ใจ เขาอยากบวชใหม่อยากมาแก้ไข แล้วบางคนถ้าทำอย่างนี้ออกไปแล้วนะ เวลาสึกไปแล้วนะ ไปประกอบสัมมาอาชีวะนี่มันจะติดขัด มันจะมีอุปสรรค แต่ถ้าใครทำดีของเรา เราทนของเรานะ เวลาเราสึกออกไปแล้ว เราไปทำสัมมาอาชีวะนะ มันจะปลอดโปร่งนะ กรรมมันมีจริงใจ

เรื่องอย่างนี้ เราไปบวชพระมา เราอยู่ในวงการพระ มันมีพระอยู่องค์หนึ่ง เราเคยบวชกันอยู่ที่เมืองกาญจน์ พอเขาอยู่นั้น พอเขาเป็นสังฆาภิบาล เขาก็สึกไปเขาก็คิดว่าไม่มีปัญหาใจ นี่เขาเล่าเองนะ เขามาเจอเราทีหลังเขามาเล่าให้เราฟัง เพชรบุรีนี่ เขามันเป็นแอ่ง มันเป็นเว้ง แล้วนาของเขาอยู่ตรงกลาง เขาบอกว่าทำนานะไม่เคยได้เลย มันจะมีผลเสียหายตลอด แต่มันแปลกที่ว่าข้างๆ เขาได้หมดเลย นาตัวเองอยู่ตรงกลางนะ แต่มันจะมีผลเสียหาย มีเปลี้ยลง มีอะไรลง จะเก็บเกี่ยวผล ไม่ค่อยได้ผล

แล้วมันหลายปีเข้า หลายปีเข้าก็ชักคิดถึงตรงที่ตัวเองหนีมาใจ ชักคิดถึงกรรมที่ตอนบวชอยู่ไง สุดท้ายกลับมาบวชใหม่ กลับมาบวชอีกรอบหนึ่ง แล้วมาอยู่กรรม มาอยู่กรรม อยู่สังฆาภิบาล แล้วออกแล้ว พอจบแล้วสึกออกไป ไปทำมาหากินบอกว่าพออยู่พอกิน นี่เรื่องจริงนะ มีตัวตนชัดเจนมาก เพราะเขาบวชอยู่กับเรา คิดว่าสึกไปแล้วก็จบใจ แต่เวลาออกไปทำมาหากินนะ ลุ่มๆ ดอนๆ ทุกข์ๆ ยากๆ จนเขาทุกข์ยากเอง เขาต้องกลับมาบวชใหม่เอง เพราะอันนี้มันคาใจเขาอยู่

นี่เวลาเราคิดว่าไม่เป็นไรในหัวใจเราเนี่ย แล้วกรณีของเราเนี่ยเราเจออย่างนี้บ่อย เวลาเขามีปัญหาใจ เรื่องวินัยนี้ ไอนั้นมันผิดพลาดของเขา แล้วเขาจะช่วยอย่างไร เขาจะทำอย่างไรของเขานั่นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะของอย่างนี้ พูดไปนี่คนเชื่อ หรือคนที่เขาฟังเป็นเหตุผลเขาก็แก้ไข ถ้าพูดกับคนไม่เชื่อนะ เขาหัวเราะเรานี้ฟันหักเลย เอาอะไรมาโม้ เขาหัวเราะฟันหักเลย

ฉะนั้นเวลาเราพูดอะไรนี้ มันจะต้องเป็นข้อเท็จจริง แล้วเขาจะเชื่อไม่เชื่อนี้มันเรื่องของเขา กรรมของสัตว์นะ กรรมของสัตว์ ถ้าสัตว์เขามีมุมมองอย่างนั้น เขามีความคิดอย่างนั้น มันไม่มีใครหรอกที่จะควบคุมความคิดของมวลชน ผุ่ชน ให้เป็นอย่างที่เราปรารถนา อย่างที่พูดตั้งแต่ที่แรกใจ พันธกรรมทางจิตนี้ มันหลากหลายแตกต่างกันเยอะนัก แล้วคนมุมมองมันแตกต่างกันนั้นนี้ แล้วเราจะ

เหมือนเด็กเลขนี้ เด็กอนุบาลนี้ มันจะมีความรู้แบบผู้ใหญ่เป็นไปได้ไหม มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แล้วเราจะพยายามให้เด็กรู้เหมือนเรานี่ มันเป็นไปได้หรือหอก แต่ แต่เด็กถ้ามันโตขึ้นมา มันเรียนขึ้นมา มันเรียนสูงกว่าเราอีก มันดีได้กว่าเราอีก แต่มันต้องใช้เวลาไง มันต้องให้มันพัฒนาจนมันเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา จนมันมีการศึกษาขึ้นมา จนมันรื้อค้นของมันขึ้นมา แล้วมันจะรู้ รู้แบบที่เราตั้งใจสอนมันนั่นละ แต่ขณะนี้ เด็กอนุบาลกับเราคุยกันไม่รู้เรื่อง ไม่รู้เรื่องหรือ

จิตก็เหมือนกัน ฉะนั้นเวลาเทศน์นี้ เราเทศน์นี้ จริงๆ นะไม่เคยกลัวอะไรเลย แต่โทษนะ มันจะรู้ไม่รู้นี้ ภูไม่รู้ เพราะว่าจะทำให้มันรู้มันเป็นไปได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่มันเป็นหน้าที่ เราเป็นหน้าที่ หน้าที่ต้องแสดงธรรม ว่าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจริงๆ มีข้อเท็จจริง มีผู้รู้จริง มีผู้พิสูจน์ได้ แล้วพวกผู้ฟังที่เขาตั้งใจนี้ มันจะพิสูจน์ได้ไม่ได้ นี่ มันเรื่องของพวกมัน แต่ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ แล้วมันอยู่นี้ ให้ย้อนศรกลับมาได้เลย มีปัญหาโต้แย้งมาได้ทุกแง่มุม ได้น่าบนดินได้ทุกเรื่อง เพราะความจริงมันคือความจริง

นี่หน้าที่เป็นอย่างนี้ ที่นี้เราพูดถึงแล้วนี่ แล้วพูดเสร็จแล้วให้เขาเห็นเหมือนเรานี่ มันเป็นไปได้หรือหอก แต่ แต่ในสังคมเห็นไหม สังคมมันก็มีเหรียญสองด้านตลอด แล้วโอกาสของคนนี้มันเปลี่ยนแปลงได้ ถ้ามีคนมันจะเปลี่ยนแปลง มันจะแก้ไข ก็สาธุ เพราะมันเป็นประโยชน์ของจิตที่จะแก้ไขเอง มันไม่เป็นประโยชน์ของใครหรือ มันเป็นประโยชน์ของคนทำนั่นแหละ ใครทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว ก็เท่านั้นแหละ

อันนี้เพียงแต่ได้เห็นไหม เราได้เห็นไหม เราศาสนทายาท มีครูมีอาจารย์ มีผู้ชี้นำ มีร่มโพธิ์ร่มไทร ฉะนั้นครูบาอาจารย์เรานี้ท่านถึงเคารพบูชากัน เคารพบูชากันเพราะอะไร เพราะว่ามันพ่อแม่ครูจารย์ไง พ่อแม่ยังเลี้ยงเรามา นี่เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นครูเป็นอาจารย์ พ่อแม่ไม่รู้แต่จริตนิสัย รู้แต่ความเป็นอยู่ของเรา แต่ครูบาอาจารย์นี่นะ รู้ถึงเรื่องความรู้สึก ความนึกคิด ที่มันจะไป ครูบาอาจารย์ของเราถ้าองค์ไหนเก่งๆ นี่ จะรู้ว่าเราเกิดมาจากไหนเลย เรามีกรรมอะไรเลย แก่กรรมได้ด้วย เห็นไหม นี่พ่อแม่ครูจารย์

ครูบาอาจารย์ของเราที่เราลงใจนี้ จะบอกว่ามีความรักเรา มีความปรารถนาดีกับเรามากกว่าพ่อแม่เรามากกว่า ก็พ่อแม่ก็เลี้ยงเรามาให้ตลอดรอดฝั่งเท่านั้นละ ครูบาอาจารย์ยังอุ้มชูยังพยายามพลิกแพลง ยังทำให้หัวใจเราไปถึงที่สุดให้ได้ด้วย

โอ้โฮ..ถ้าเรามีครูบาอาจารย์ที่มันเป็นจริงนะ อู๋..มันเป็นอำนาจวาสนาเลยละ ถ้าเราไม่มีคนชี้ทาง เราไม่มีเข็มทิศมันจะไปไหนกัน เราก็ย้อนกลับมาที่เรานี้ ย้อนกลับมาที่พวกเรานี้ เราจะมีอำนาจวาสนาแค่ไหน เราจะมีทัศนคติ จะมีมุมมองที่อู๋..มุมมองที่ดี จะไม่มีอุปสรรคเลย ภาวนานี้มีแต่ทางถูกต้อง มันเป็นไปได้ไหม

ถ้ามีครูบาอาจารย์แล้วเจออุปสรรค ท่านก็ผลัะ! เลยสิ เพราะท่านรู้แล้วนี่ อ้าว..จับรถมานี้ ถ้าออกนอกทาง มึงแยกผิด มึงไม่มีทางหรือจะไปเลย แต่ถ้าแยกผิดนะ ท่านก็ผลัะ! เลย ฟังไม่ฟัง ถ้าฟังก็เป็นลูกศิษย์ครูบาอาจารย์กัน ถ้าไม่ฟังเราก็แยกออกไป เราก็ห่างออกไปจากศาสนา เพราะของอย่างนี้มันเป็นเวรเป็นกรรม มันเป็นเวรเป็นกรรมนะ ขนาดพระพุทธเจ้าเห็นไหม สมัยพุทธกาลนี้ พระบวชพระสึกเท่าไร บวชเยอะแยะ สึกเยอะแยะ แต่คนที่สำเร็จพระอรหันต์ก็เยอะ

นี่เงรื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ หลวงตาท่านเปรียบเทียบ บอกว่าพระพุทธเจ้าจะรื้อสัตว์ชนสัตว์เหมือนภูเขากาหนึ่ง ในภูเขานั้น ต้นไม้มันก็มีหลากหลาย เราก็ใช้ดูจากต้นไม้ต้นไหนที่มันมีประโยชน์ ต้นไม้ไหนก็เอามันมาเป็นประโยชน์ ก็นี้ต้นไม้ นั่นคือจิตใจของสังคม ของสัตว์โลก นี่มันก็เหมือนต้นไม้ต้นหนึ่ง

นี่ท่านก็รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็เอาแต่ต้นไม้ต้นนั้นมาเป็นประโยชน์ได้ ถ้าฟันต้นไม้ แหมเถวาลัยมันทำประโยชน์อะไรไม่ได้ จะเอามาเลื่อยทำเป็นสร้างบ้านแปลงเรือน มันเป็นไปได้หรือ เถวาลัยเขาเอาไว้ผูก เราจะเอาเถวาลัยมาเลื่อยมันเป็นไปได้อย่างไร มันไม่มีแก่น เป็นเส้นนิคหนึ่ง โอ้โฮ..ถ้าเป็นท่อนซุง โอ้โฮ..มันก็ได้ประโยชน์เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน อยู่ที่หัวใจของเรา อยู่ที่ความคิดของเรา ใจสิ่งที่แล้วก็ให้แล้วกันไป คือว่าให้เดือนสติใจ เดือนสติ ปฏิภาณไหวพริบ ปฏิภาณของเรานี้แหละ มุมมองของเรานี้แหละ ถ้ามุมมองเราดี แล้วมันก็อยู่ที่หัวใจด้วย ถ้าหัวใจเราดี มองสิ่งใดก็ดี ถ้าหัวใจขุนมัวนะ โอ้โฮ ทำไมนี่มันก็คิดขวางไปหมดเลย ถ้าหัวใจดีนะ โอ้โฮ..สวยงาม ดีหมดเลย มันส่งกันนะ ใจนี้พูดถึงความเห็นของเรา

อ้าว..ว่าต่อ มีอะไรอีกไหม ไม่มีอะไรจะให้ไปพักเนาะ เอวัง